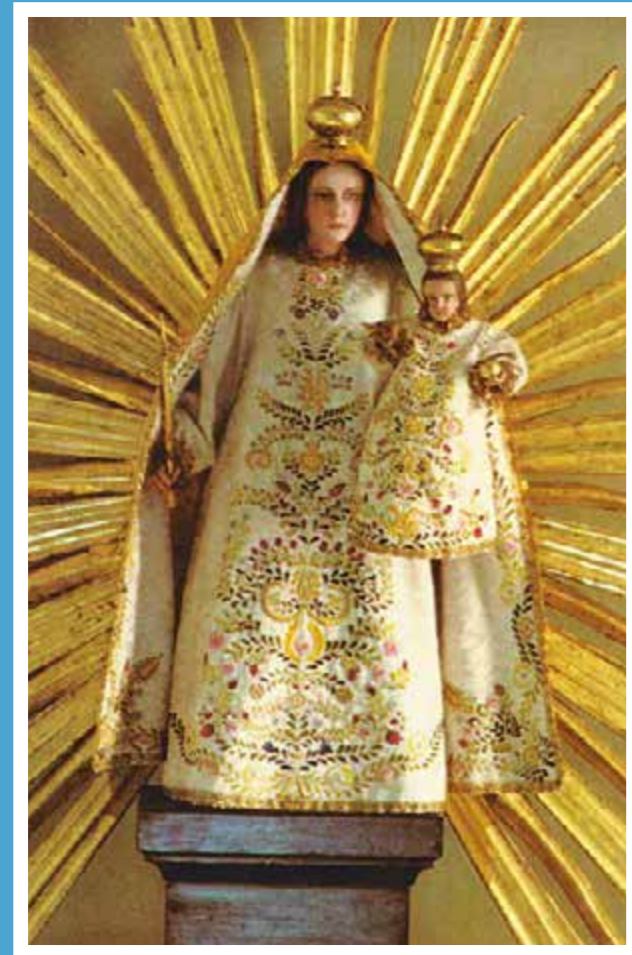

Tengernek Csillaga

2014. nov.–dec.
XIX/6. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 290,- Ft

Máriakálnok – kegszobor

Szeplőtelen Szívedhez járulok

Szeplőtelen Szívedhez fordulok, ó Mária, angyali fényességnek tükre. Szeplőtelen, tiszta Szívedhez járulok, evilág nemes Asszonya!

Szívem teljes szeretetével köszöntöm Szeplőtelen Szívedet, mely Szív méltó volt befogadni az Atyától érkező Gyermeket.

Üdvözölve legyen a te Szeplőtelen Szíved, a Szentháromságnak tisztaságos lakása és drágalátos szállása, mely révén az istenség és emberség egyesülhetett a szeretet ölelése által.

Magasztallak téged, ó, édességes Szűz Mária, a te Szeplőtelen Szívednek Isten iránti engedelmisségéért, mellyel megteremtődött üdvösségünk érkezésének ideje.

Üdvöz légy Mária, tisztaság liliomának ékköve!

Üdvöz légy Mária, alázatosság mélységes völgyének violája!

Üdvöz légy Mária, isteni szeretet mezejének piros rózsája!

Üdvöz légy Mária, minden malasztnak és irgalmasságnak kútfeje!

Üdvöz légy Mária, mennyei harmat, minden isteni édességnek és ájtatosságnak teremője. Ámen.

(Az 1531-ben, a Nyulak-szigetén lejegyzett imádság alapján)

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczy István és Török József **Teológiailag lektorálta:** Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 5.....	1
Szent István akkor és ma (II. rész)	5
A nagy vörös sárkány	12
A párduchoz hasonló vadállat és a bárányhoz hasonló vadállat	18
Templomaink helyzete	30
Egy eucharisztikus élmény.....	31
Tudat alatti befolyásoltságunk	33
A Szereteláng, mint a családok megszentelődésének eszköze	36
Mária-kegyhelyek	
Máriakálnok.....	39
Mária kicsinyei	
A vadállat száma: 666	41
Itt kell megmutatkoznia a szentek állhatatosságának	44
A homlokra és karra nyomott jel.....	45
Rózsafüzér	
Fr. Stanko Čosić: Adventi elmélkedés.....	47

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Mária Szeplőtelen Szíve

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 5.

Az ezév januárjával kezdődött sorozatban Őszentsége, XVI. Benedek pápa 2012. október 17. és 2013. február 27. között, a szerdai általános kihallgatások alkalmából elhangzott tanításait adjuk közre Diós István atya fordításában. Diós atya jóvoltából az elmúlt idők kiemelkedően legnagyobb tanító pápájának teljes beszéd anyagait olvashatjuk ebben a sorozatban. (A Vatikáni Rádió honlapján az előadásoknak csak a kivonataival találkozhattunk, eddig csak abból gazdálkodhattunk – a szerkesztő)

Szűz Mária, az engedelmes hit mintaképe

(2012. dec. 19.)

Kedves Testvéreim!

Szűz Mária különleges helyet foglal el az ádventi történetben, mint aki páratlan módon várta Isten ígéreteinek beteljesedését, és az isteni akarat iránti feltétlen engedelmességgel hitébe és testébe fogadta Jézust, Isten Fiát. Ma az Angyali üdvözet nagymisztériumából kiindulva veletek együtt szeretnék röviden elmélkedni Mária hitéről.

Ave Maria! – Khaire kekharitomene

Khaire kekharitomene, ho Küriosz meta sou, ‘Örvendj, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled’ (*Lk 1,28*). Lukács evangélista elbeszélésében Gábor főangyal e szavakkal köszöntötte Máriát. Első pillantásra a *khaire*, ‘örvendj’ kifejezés a görög kultúrkörben megszokott köszöntésnek tűnik, de ha a bibliai hagyomány ismeretében olvassuk, ez a szó sokkal mélyebb jelentést nyer. Ugyanez a kifejezés négy alkalommal fordul elő az Ószövetség görög fordításában, és mindig a Messiás eljövetelének örömhírét vezeti be (v.ö. *Szof 3,14; Jo 2,21; Zak 9,9; Siral 4,21*). A Máriához szóló angyali köszöntés tehát felhívás az örömrre, arra a mély-séges örömrre, amely a világot – az élet korlátozottsága, a szenvedés, a halál, a fogság, és az isteni jószágot elfedő rossz sötétsége miatt – betöltő szomorúság végét hirdeti. Evangélium, örömhír kezdetét jelző köszöntés.

Az Úr van teveled!

De miért így kapja Mária a felhívást az örömrre? A válasz a köszöntés második felében hangzik el: *az Úr van teveled*. Most is az Ószövetséghez kell fordulnunk, ha helyesen akarjuk érteni e kifejezés tartalmát. Szofonías próféta könyvében találjuk ezt a kifejezést: „Örvendj, Sion leánya... az Úr Izrael királya a körödben... Az Úr, a te Istened a körödben hatalmas szabadító” (*3,14–17*). E szavakban kettős

ígéret hangzik el Izrael, Sion leánya felé: Isten szabadítóként jön, és lakást készít magának népe körében, Sion leánya méhében. Az Angyal és Mária dialógusában éppen ez az ígéret valósul meg: Mária, aki azonos az Istentől eljegyzett néppel, valóban személy szerint Sion leánya; benne teljesedik Isten végső eljövételének várása, benne készít magának lakóhelyet az élő Isten.

Kegyellemmel teljes

Az Angyal Máriát köszöntve „kegyellemmel teljes”nek nevezi őt; a görög nyelvben a *kharisz* = kegyelem szónak ugyanaz a gyöke, mint az örömmel. Ebben a kifejezésben tovább világosodik Mária örömeinek forrása: az öröm a kegyelemből fakad, azaz az Istennel való közösségből, a Vele való életközösségből; abból fakad, hogy Mária a Szentléleknek teljesen Isten tevékenysége által megformált lakóhelye. Mária az a teremtmény, aki páratlanul kitárta a kaput Teremtője előtt, fenntartások nélkül a kezére bízta magát. Teljesen az Úrral való kapcsolatból és kapcsolatban él; csupa figyelmes odahallgatás; serényen gyűjti össze Isten jeleit népe történelméből; beleszővődik az Isten ígéreteibe vetett hitbe és reménybe, amely ígéretek saját életének szövetét alkotják. És a hívő engedelmségben szabadon aláveti magát a hallott szónak és az isteni akaratnak.

Szűz Mária és Ábrahám hasonlósága

Lukács evangélista Mária életének eseményeit finoman párhuzamba állítja Ábrahám életének eseményeivel. Ahogyan a nagy pátriárka a hívők atyja válaszolt Isten hívására – hogy költözzön ki szülőföldjéről, a biztonságból, és vándoroljon egy ismeretlen föld felé, amelyet még csak az isteni ígéretben birtokolt –, ugyanúgy Mária teljes bizalommal ráhagyatkozott a szóra, amit Isten hírnöke mondott neki, és minden hívőnek anyja és példaképe lett.

A hit öröme és sötétsége

De szeretnék hangsúlyozni egy másik jelentős szempontot is: a lélek kitárulása a hitben Isten előtt és az ő tevékenysége előtt magában foglalja a sötétség elemét is. Az ember Istennel való kapcsolata nem szünteti meg, nem helyezi hatályon kívül a Teremtő és a teremtmény távolságát, ahogyan Pál Apostol mondja Isten Bölcsességének mélysége előtt: „Milyen kifürkészhetetlenek az ő ítéletei és mily megközelíthetetlenek az ő utai!” (Róm 11,33). De éppen az, aki teljesen nyitott Isten előtt, mint Mária, az képes elfogadni az isteni akaratot, akkor is, ha titokzatos, akkor is, ha gyakran nem felel meg a saját elképzeléseinek, és kard, amely átjárja a lelket, ahogyan az agg Simeon mondta prófétaként Máriának, amikor Jézust bemutatták a templomban (Lk 2,35). – Ábrahám hitének történetében ott van az öröm a

fiú, Izsák ajándéka miatt, de a sötétség is, amikor föl kellett mennie a Morija hegyére, hogy végrehajtsa egy képtelen cselekedetet: Isten azt kéri tőle, hogy áldozza föl neki a fiút, akit az imént adott neki ajándékba. A hegyen az angyal parancsolja neki: „Ne nyújtsd ki kezdet a gyermek ellen, és ne tégy vele semmit! Most már tudom, hogy féled Istent, és nem kímélted tőlem a fiadat, egyszülöttedet!” (Ter 22,12.) Ábrahám teljes bizalma az ígéreteihez hűséges Isten iránt akkor sem csökkent, amikor Isten szavának elfogadása titokzatos és nehéz, szinte lehetetlen. – Ugyanígy Mária hitében átéli az Angyali Üdvözlés örömét, de átmegegy a Fiú megfeszítésének sötétségén is, hogy végül elérkezhesse a feltámadás fényességére.

A Szűzanya és a mi hitünk hasonlósága

Nincs másként egyikünk hitének útján sem: átélünk ragyogó pillanatokot, de találkozunk olyan lépésekkel is, amelyekben Isten mintha távol volna, hallgatása ránehezedik a szívünkre, és akarata nem egyezik a miénkkel, azzal, amit mi szeretnénk. De minél inkább kitárulunk Isten előtt, befogadjuk a hit ajándékát, teljesen Istenbe vetjük bizalmunkat – mint Ábrahám és Mária –, jelenlétével annál inkább képessé tesz arra, hogy az élet minden helyzetét békességgel és az ő szeretetében és hűségében vetett bizalommal éljük meg. Ez azonban azt jelenti, hogy ki kell lépni önmagunkból és a saját terveinkből, mert Isten Szava a fényforrás, amely vezérli gondolatainkat és tetteinket.

A Szűzanya engedelmes hite

Szeretnék megállni még egy mozzanaton, amely Jézus Szent Lukács által elbeszélte gyermekségtörténetéből merül fel. Mária és József felviszik a gyermek Jézust Jeruzsálembe, a templomba, hogy bemutassák az Úrnak, és neki szenteljék, ahogyan Mózes Törvénye ezt előírta: „Minden elsőszülött fiú az Úr szentje legyen” (v.ö. Lk. 2,22–24). A Szentcsalád e gesztusa még mélyebb értelmet nyer, ha annak ismeretében olvassuk, hogy a tizenkétéves Jézust háromnapos keresés után a templomban találták meg a tudósokkal beszélgetve. Mária és József aggodalommal teli szavaira: „Fiam, miért tetted ezt velünk? Íme, atyád és én aggódva kerestünk téged” Jézus titokzatosan válaszol: „Miért kerestetek? Nem tudátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell lennem?” (Lk 2,48–49.) Azaz az Atya tulajdonában, az Atya házában, hiszen ő a Fiú. Máriának meg kellett újítania az Angyali Üdvözlés mondott „igen”jét; el kellett fogadnia Jézus Atyjának elsőbbségét; képesnek kellett lennie elengedni a Fiút, akit világra hozott, hogy teljesítse küldetését. És Máriának a hit engedelmségében Isten akaratára kimondott „igen”je ismétlődik végig az életén, egészen a legnehezebb pillanatig, a kereszthalál pillanatáig.

A Szűzanya hívő dialógusa

Mindezek láttán kérdezhetjük: hogyan tudta végigjárni Mária ezt az utat Fia oldalán olyan szilárd hittel a sötétségben is; hogyhogya nem veszítette el bizalmát a cselekvő Istenben? Mária magatartásának, élete minden történése közben van egy alapvető vonása: az Angyali Üdvözlétkor zavarba jött az angyal beszédétől – ez az a félelem, amely elfogja az embert, amikor megérinti Isten közelsége –, de ez nem attól való félelem, amit Isten kérhet.

Mária gondolkodik, kérdezi, mit jelent ez a köszöntés (v.ö. *Lk. 1,29*). A görög szó, amelyet az evangélium használ erre a gondolkodásra, a „dielogizeto”, felidézi a „dialógus” szó gyökét. Ez pedig azt jelenti, hogy Mária bensőséges dialógust kezd Isten Szavával, amit meghirdettek neki, nem siklik át rajta felületesen, hanem megáll, engedi, hogy behatoljon elméjébe és szívébe, hogy megérthesse azt, amit az Úr akar tőle, az üzenet értelmét.

A Szűzanya hívő gondolkodása

Mária belső magatartásának az isteni tevékenység iránti másik vonását ugyancsak Szent Lukács evangéliumában találjuk Jézus születésekor, a pásztorok látogatása után. Lukács azt mondja, hogy Mária „mindezeket a dolgokat megőrizte, gondolkodva rajtuk a szívében” (*2,19*). A „gondolkodva” a görögben *synballon*, amit úgy fordíthatnánk, hogy „össszvetette”, „összerakta”, „együtt tartotta” a szívében az összes történet dolgokat. Minden elemet, minden szót, minden történést elhelyezett valami nagy egészben, szemlélte és megőrizte, tudva, hogy minden Isten akaratából ered. Mária nem áll meg az életében történet dolgok felszínes megértésénél, hanem tud mélyre látni, engedi, hogy a történések megszólítsák, feldolgozza, megkülönbözteti őket, és megszerzi azt a megértést, amit csak a hit tud biztosítani. Mária engedelmes hitének mélységes alázata azt is befogadja, amit nem ért Isten tevékenységében, ráhagyva Istenre, hogy ő nyissa meg elméjét és szívét a befogadására. „Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki” (*Lk 1,45*) – kiáltja a rokona, Erzsébet. És Máriát éppen a hite miatt nevezi Boldognak minden nemzedék.

Drága Barátaim! Urunk születése, amelyet hamarosan ünnepelni fogunk, arra hív, hogy a hitnek ugyanebben az engedelmisségében és alázatában éljünk. Isten dicsősége nem egy király diadalmenetében és hatalmában mutatkozott meg, nem egy híres város fényében, pompás palotában tündöklük, hanem egy szűz méhében vett lakást, s egy újszülött gyengeségében jelent meg. Isten mindenhatósága a mi életünkben is gyakran nagyon csendes az igazság és a szeretet erejével tevékenykedik. A hit azt mondja nekünk, hogy ennek a védtelen Gyermekeknek hatalma végül legyőzi a világ hatalmasságainak zaját.

Szent István akkor és ma (II. rész)

Szent István Intelmeit hitbuzgalmi iratként szokták értelmezni. Félre értés ne essék, hangsúlyozom, az is! Ugyanakkor ki kell emelnem, nemcsak az! Kétségen kívül ez az írás fiának Imre hercegnek szól. Személyes hangvételű és a teljes életet tekintő. „...mivel bizonyosan tudom, hogy minden renden valók a föld bármely részén, bármilyen méltóságot viseljenek, nemcsak kíséretüknek, híveiknek, szolgálóknak parancsolnak, tanácsolnak, javasolnak, hanem fiaiknak is, úgy hát én sem resteltem, szerelmetes fiam, hogy neked még életemben tanulságokat, parancsokat, tanácsokat, javaslatokat adjak, hogy velük mind a magad, mind alattvalóid életmódját ékesítsed...” „Itt az idő, hogy többé ne puha kásával étessenek, az téged csak puhánnyá s finnyássá tehet...hanem itassanak meg olykor fanyar borral, mely értelemet tanításonra figyelmeztet... Ez a bevezetés, amit a szövegben állandóan jelenlévő hasonló figyelmeztetések és utalások még inkább hangsúlyoznak valóban a nevelő és vallásos irat gyanúját erősíti.

Ugyanakkor a cím világosan jelzi az elsődleges szándékot. „Kezdődik Szent István király törvénye.” A részekre osztás és annak tárgyalása ezt a szándékot erősíti meg, sőt helyesebben világosan, egyértelműen fejezi ki. Nem követünk el nagy hibát tehát, ha törvénynek, sőt alaptörvénynek tekintjük. Hangsúlyozza ezt az értelmezést, hogy következetesen felszólító módban és parancsolva beszél. Mindjárt az első részben: „...ezért parancsainkban a szent hitet tesszük az első helyre.” Ma talán furcsán hangzik számunkra a vallásos hit az első helyen, de ezer évvel ezelőtt ez még természetes volt. Megjegyzem ma is annak kellene lennie, hisz a világ és lényege nem változott. A teremtő, a világ ura Isten volt és marad mindörökké. A fejlődés, a tudomány előre haladása ezt meg nem cáfolhatja, meg nem változtatja. Az erkölcsi alaptörvények, mint a természet törvényei ugyancsak változatlanok. Megváltoztatásuk magával az étellel ellentétes és a halált hozza magával. A szent király ennek tudatában bízta fiaát, hogy buzgalommal és éberséggel őrizze a katolikus hitet és példát mutasson. A hit lényeges igazságait felsorolja, s védelmére buzdít. Mind az államra, mind a saját üdvösségünkre veszélyes ennek elhanyagolása. „Akik ugyanis hamisat hisznek, vagy a hitet jó cselekedetekkel teljessé nem teszik, fel nem ékesítik, minthogy a hit cselekedetek híján meghal, sem itt nem uralkodnak tisztességgel, sem az örök uradalomban vagy koronában nem lesz részük.” A szentistváni országban ugyanis a hitet nem lehet elválasztani a világi ételtől és uralomtól. Mindez a következő fejezetben még inkább nyilvánvalóvá lesz.

„A királyi palotában a hit után az egyház foglalja el a második helyet, az egyház, melynek első ízben a mi fejünk, tudniillik Krisztus vetette el magát...” Az

Egyház az ország alapját a hitet védi, s kapcsolja Istenhez a mindenség Urához. Krisztus az egyetlen közvetítő, s nélküle összeomlik az épület. „Ki a szentegyház méltóságát csorbítja vagy csúfítja, azon munkál, hogy Krisztus testét csonkítsa.” Az ország és az Egyház tagjai ugyanazok, azaz Krisztus tagjai. „Ő ugyanis önönmagát nevezte kösziklának, ...hanem az újonnan nyert tömeget, a kiválasztott népet, isten nyáját ...hívta a saját magára épült szentegyháznak.” Ha valaki ez ellen támad, kicsinyeit megbotránkoztatja, az a hatalom méltóságából kivetítődik. „... és az igazak egyházán kívül marad a világi nyomorúságban, mint valami pogány és jövedelembérlő.” Ezzel egyben tanúságot tesz az Egyházhoz tartozás méltóságáról. A pogány csak a világban marad, s hozzá hasonlóan a zsidó (jövedelembérlő). Igaz akkor ezek közé tartoztak többek között az izmaeliták és a böszörmények is. Fiának (az államnak) pedig örködni kell, hogy az Egyház gyarapodjék és együttműködjék, hogy „koronád híresebb, életed boldogabb és hosszabb legyen.”

Ezen általánosabb pontok után részben személyi elemek kerülnek elő. A főpapok rendje a harmadik, s nem csupán a felsorolásban, hanem a királyi méltóságban. Közülük kerülnek ki a főemberek, hisz ők az Isten népének őrei, ők kenik fel a királyokat, az oldás és kötés hatalma kezükben. „...elkülönítette őket az emberektől, a maga nevében és szentségében osztozott velük...” A szent renden lévő férfiakat hamis váddal mocskolni, nyilvánosság elé hurcolni tilos. „Teljességgel megtültöm...” Itt tehát kifejezett tilalommal, a törvény szavával szól, figyelmeztet és intézkedik. A magyar rend már Szent Istvánt megelőzően a papságot kiemelte a kettős fejedelmi méltóságban. Maga István is, ahogy az előző részben láthattuk papi méltósággal is rendelkezett, ahogy a főpapok világgal. A kettősség átjárta az egész társadalmat.

A negyedik pont némi magyarázatra szorul, mert nemcsak a főemberekről, mint személyekről, mint intézményekről szól, hanem tulajdonságaikról, erényeikről. Az erkölcsi alap jelenik meg fokozott mértékben, de ez áthatja az egész művet. Lássuk kicsit talán hosszabban: „Az uralom díszje a főemberek, ispánok, vitézek hűsége, erőssége, serénysége, bizalma. Mert ők országod védőfalai, a gyengék oltalmazói, az ellenség pusztítói, a határok gyarapítói. Legyenek ők, fiam, atyáid és testvéreid, közülük bizony senkit se hajts szolgaságba, senkit se nevez szolgának. Katonáskodjanak, ne szolgáljanak...tartsd mindig eszedben, hogy minden ember azonos állapotban születik...” A személyek itt intézményeket és rendszert jelentenek. Az ispánok a megyei várak vezetői, akik egyben a helyi közigazgatást, s később az öngazgatást jelentik. Íme a megyerendszer burkoltan már itt is szerepel. Ősi intézmény. Az előző részben már említettük, hogy Szent István megszervezte az egyházi és világi megyéket. Az előbbieket apostoli hatalmával, az utóbbiakat királyival. A vitézek a hadsereget jelentik. Annak tagjai és vezetői.

Ez a másik intézmény, amelyik mindmáig megmaradt. Fontos szempont azonban, hogy ne szolgáljanak, hanem katonáskodjanak, s testvéreid legyenek. Az egymás mellé rendelés sajátos magyar útját jelöli ki a király. Erről még később is szó esik.

Az ötödik pont az igaz ítéletről és a türelem gyakorlásáról szól. Nagyon fontos tanács, amiről a végső elemzésben meg kell emlékezni. „...ne is ítélezz te magad, nehogy királyi méltóságodban a hitvány ügyekben forgolódva feltessék, hanem az efféle ügyet inkább bírákhoz utasítsd, az ő megbízásuk, hogy a törvény szerint döntsenek.” „A türelmes királyok királykodnak, a türelmetlenek pedig zsarnokoskodnak.” A királyi hatalom elválasztása, helyesebben a hatalom megosztása törvényben, vagy alkotmányban leírva itt jelenik meg először. A bírói hatalom lehetőség szerint elválasztva, amit a francia felvilágosodás nagy vívmányként 750 évvel később fogalmaz meg, itt világosan rögzítve van. A türelem pedig nem csupán erény, hanem határozott közjogi szerepet kap. Ahogy nem akar szolgaságot, úgy nem szeretné a visszaélést sem. Ezek az igazi „demokrácia” alapjai. Megtartható keresztény alapjai és nem a látszat! A mai megfogalmazása sajnos csak látszatdemokráciára szűkül.

A hatodik fejezet az, amit a legtöbbször értettek, illetve talán tudatosan magyaráztak félre. Ebben szerepe lehetett a pontatlan fordításnak. Lássunk néhány példát: Pozsony Jordánszky Elek „Oly nagy közjó háromlik a vendég és jövevény férfiak befogadásából...” A Magyar Törvénytárban „A vendég és jövevény népekben oly nagy haszon vagyon...” Tormay Cecil „A vendégekben és jövevényekben oly nagy haszon vagyon...” Láthatjuk, hogy ezeket különböző módon lehet értelmezni. Ez a szöveg további folytatásában is látszik. A legutóbbi kiadás „...mindez az országot díszíti, az udvar fényét emeli, s a külföldieket a pöffeszkedéstől elretenti.” Itt a Jordánszky féle szöveg ugyan régiesebb, de pontosabb „Mind ezek által a Királyi Udvar ékesítettik és magasztaltatik: a külföldieknek kérkedő büszkeségek pedig megrettentetik.” Világos, hogy a későbbi belemagyarázások hamisak. Nem idegen népek betelepítéséről van szó, hanem vendég férfiakra. Ezek tudása, szokása, stb. emelik az udvar fényét. Ugyanakkor gondot kell fordítani arra is, hogy el ne bízzák magukat, ne pöffeszkedhessenek. Befejezésül pedig a király fiának ismét parancsot ad, azaz a feltételeket kell úgy alakítani, hogy örömmel jöjjenek és szívesebben legyenek itt, mint másutt. Ez egyébként a magyar történelem folyamán mindig így is volt. A baj akkor következett be, amikor „pöffeszkedni” akartak, nem vették figyelembe a befogadó ország szokásait, törvényét.

A hetedik a tanács szerepéről szól. Fontossága nyilvánvaló. „A tanács állít királyokat, dönti el az ország sorsát, védelmezi a hazát, csendesíti a csatát, győzelmeket ő arat, kerget támadó hadat, behívja a barátokat, városokat ő rakat, és ő ront le ellenséges várakat.” Világos, hogy a tanács szerepe nagyon jelentős. A király itt

lényegében lemond hatalma egy részéről a tanács javára. A bíraskodás során már szót ejtettünk a hatalom megosztásáról, itt ismét erről van szó. A maga nemében páratlan, hogy az akkori Európa legnagyobb tekintélyű uralkodója lényegében lemond a teljhatalomról. Már előbb is észrevehettük, hogy a teremtés rendjét tisztelve elfogadja az emberek egymás mellé rendelését. Itt tehát mellé és nem alárendelt viszonyról van szó. Ugyanakkor világosan látszik a hármasság hatalmi tagozódása, ami később a törvénykezésben, végrehajtásban és bíraskodásban ölt testet. Ismétlem, hogy hozzávetőleg hétszázötven évvel megelőzve a „fejlett” Európát! Egyben pedig arra is gondot fordít, hogy a tanács a jobbaktól, tekintélyesebbektől, bölcses-bekből legmegbecsültebbektől álljon. Még a középszerűeket is kerülni kell. Figyelj arra is, hogy „...ki-ki életkorának megfelelő dologban forgolódjék, tudniillik az ifjak fegyverben, a vének a tanácsban.” Az öregek tapasztalatát nem szabad nélkülözni, mert minden cselekedetet a bölcsesség alapján kell végezni. Ha a tanácsot összevetjük az országgyűléssel (mert annak felel meg), akkor a szavak igazsága rögtön nyilvánvalóvá lesz. Jelentősége ma nagyobb, mint akkoriban volt, de ez szinte az összes pontról elmondható. A következőkről pedig különösen.

A nyolcadik pontban lényegében a hagyományról van szó. „Őseink követése foglalja el a királyi méltóságban a nyolcadik helyet...Aki atyjával szemben áll, Isten ellenségének áll...Az engedetlenség valójában pestis az egész királyságban.” Itt ugyan közvetlenül az atyák iránti engedelmességről van szó, de az engedetlenség általában a legnagyobb veszély az országra. A hagyomány és szokás ugyanide tartozik. „Mert nehéz lesz megtartani e tájon királyságodat, ha szokásban nem utánzod a korábban királykodó királyokat.” Sőt ezután még ki is emeli kérdésével mely görög uralkodna latin módra, s mely latin görög módra, Te tehát kövesd a magyar példát. Ezt felejtik el az Intelmeket értékelők. Ebben természetesen az is benne van, hogy az István előtti uralkodók fejedelmek, talán maga Attila és az avar kagánok is „királykodtak”. Benne van kihangsúlyozva, hogy Magyarországon a magyar szokások és hagyományok köteleznek. Itt mellel vissza kell utalnunk a hatodik részhez, különös jelentősége van, nemcsak nálunk, hanem egész Európában. Az adott ország szokásait, jogait, hagyományait a bevándorlóknak kötelessége tiszteltben tartani. Nem kötelező bejönni, de ha bejöttek, akkor nemcsak jogaik, hanem kötelességeik is vannak. Másrészt István királyt számtalanszor és sok oldalról vádolták, sőt vádolják, hogy tüzzel, vassal kiirtatta az ősi magyar szokásokat, megváltoztatta a régi hagyományokat, szolgaságba döntötte a szabadokat... Sem ez a nyolcadik rész, sem a hatodik, sem a negyedik, illetve az ötödik és hetedik nem ezt sugallja. Amennyiben ezeket mind betartjuk és betartatjuk, úgy fel sem tételezhető az előbb említett rágalom. Végezetül mindezek együttesen határozott utasítást, jó tanácsot, élhető világot, megfelelő szabályozást jelentenek a mának.

„A folytonos imádkozás: a bűnöktől megtisztulás és feloldozás” Itt tér vissza a király az Istennel való kapcsolathoz, amivel kezdődött műve. Imája pedig Isten segítségének kérése, hogy feladatát betölthesse. Az utolsó, a tizedik rész pedig azokat az erényeket sorolja fel, amelyek szükségesek az igazi királysághoz. Légy tehát irgalmas, szeretettel teli, „mert a szeretet gyakorlása vezet el a legfőbb boldogsághoz.”, türelmes mindenkire, erős, alázatos, mértékletes, szelíd, becsületes, szemérmes. Ha manapság közéletünk szereplői ehhez tartanák magukat, akkor a politikának becsülete lehetne. Sajnos pont az ellenkezője áll fenn.

Az Intelmek befejező mondatának kicsit több időt kell szentelnünk. Így hangzik: „Mindez, amit fentebb érintettünk, alkotja a királyi koronát, nélkülük sem itt nem tud senki uralkodni, sem az örök uradalomba bejutni. Ámen.” Ebben a mondatban összekapcsolódik a földi uralkodás és az égbe jutás, azaz az örök üdvösség. A természetes és természetfeletti közötti összeköttetés akkoriban csak annyiban jelentkezett Magyarországon kívül, hogy az uralkodók Isten kegyelméből uralkodnak. A koronázás ehhez kellett, s azt mindig az Egyház végezte. Itt azonban többről van szó. Az uralkodás maga is kettős jelleggel bír. Főpapi és királyi szerep együtt, ami Magyarországra csaknem ezer éven át jellemző volt, s eredete innen származik. A másik jelentős mozzanat a Szentkorona-tan eredete. Ez a mondat világosan kifejezi, hogy maga a Korona nem egyenlő egy még oly becses művészettel kialakított tárggyal, vagy ékszerrel, hisz az előbbieken kifejtettek alkotják a koronát. Azok betartásától függ a földi uralkodás, ahogy már jeleztük, s továbbiakban az égi uradalom.

Ha tovább elemezzük, azonnal nyilvánvalóvá válik, hogy a Koronát alkotják a bíraskodás és tanács csak úgy, mint a honvédség és megyerendszer. Személyes erények függvénye, s benne szerepet kap az igaz vallás, nevezetesen a katolikus keresztény hit, egyházi szervezetével és főpapjaival. A vendégek befogadása és a magyar sajátosságok megőrzése az uralkodás fontos része. A történelem folyamán mindezeket állandóan elemezték, s a kor igényeinek megfelelő következtetéseket vontak le belőlük. Az viszont a leírta alapján nem vitatható, hogy a teljes szöveg sokkal inkább tekinthető történelmi alkotmányunk első rövid összefoglalásának, mint valami csupán elméleti vallásos iratnak, tanácsnak. Nemcsak a gyakran ismétlődő parancsok, megparancsoló, utasító felszólítások jelzik világosan a célt, hanem már maga a cím is, amiről kezdetben megemlékeztünk.

Sajátságos a felépítés és a magyar jellegzetességek. Dümmer Dezső világosan fogalmazza meg, hogy: „Ez a patriarkális apai stílus ütközik ki tulajdon – írott vagy sugalmazott – művéből is, az „Intelmek”-ből. Nyugati feudális viszonyok közül jövő pap nem képzelhette így el az uralkodást, ahogy ő írja le. De a bizánci, megmerevedő társadalmi formák és az istencsászárság eszméje egy görög papnak

sem sugalhattak hasonló gondolatokat.” A szerzőtől függetlenül a mű a korabeli magyar társadalmi és szellemi viszonyokat tükrözi. Más szavakkal kifejezetten magyar mű. Nincs tehát benne semmi csodálatos, hogy maga az eszme, a korona eszméje sajátosan fogalmazódik meg, s ezer éves távlatban hat, megmarad a magyar államélet alapjának. Ennek pedig a kettősség határozott jellegzetessége, a király és a főpap egységben van benne.

Theodor Schnitzler a *Die Heiligen im Jahre des Herrn* című Joseph Höffner bíboros (A német Püspökkari Konferencia nevében! – mint annak előljárója) által méltatott és elismert művében a 282 és 283 oldalon írja: (szabad fordításban) „Ő királysága II. Szilveszter pápa által III. Ottó egyetértésével alapított meg. A pápa koronát és apostoli keresztet, amit maga előtt vitethetett, küldött neki. Ezért hívták a magyar királyt apostoli méltóságnak („Apostolische Majestat”) Ezer karácsonyán koronázták meg Esztergomban Istvánt, hasonlóan Nagy Károlyhoz és III. Ottóhoz.” Már az összehasonlítás is kiemeli Szent István jelentőségét, hisz német szerzőtől származik. A folytatásban leírja, hogy István műve és királysága a mai napig áll. Majd megjegyzi, hogy annak megdöntése először Hitlernek és Sztálinnak sikerült, s végül a keletről jött páncélosoknak. Felteszi a kérdést: „Vajon Szent István most már másodszor (végre) meghalt? Vajon a nyugati, Rómával szövetséges keresztény Magyarországot visszalökték az István előtti időkbe? Isten adja meg, hogy Nem!”

Az előbb idézett német szöveg világosan rámutat, hogy István király művét ugyan a mai Sátán által vezérelt szabadkőműves világ el akarja törölni, de az nem sikerülhet. Egyrészt Magyarország most is fennáll, őrzi egyik alkotójának keze nyomát. Gondoljunk csak a megye rendszerre, a tanácsra (ma országgyűlésnek mondjuk), az önálló bíraskodásra, a világon talán először megvalósult hatalom megosztásra. Ugyanakkor sajnálattal állapíthatjuk meg, hogy egyelőre a királyság eszméje nálunk nem rokonszenves. Nagyon sok hazugságot terjesztettek róla, s az áldemokrácia számára még az alkotmányos formája is elviselhetetlen, s akkor még nem szóltunk az apostoli változatról. A hatalom megosztásos Szentkorona eszme sokkal inkább mellérendelő, mint a demokráciának nevezett mai rendszer. Az igazi választáshoz megfelelő ismeret lenne szükséges, s ezt a mostani tömegtájékoztatás nem szolgálja. Feladata lényegében a valóság eltakarása, s így valódi választásról az ismeretek hiánya miatt szó sem lehet. Szent István alkotásából nemcsak az igazi emberi egyenlőség hiányzik, hanem az ember lényegének megbecsülése. Ez legjobban az erkölcs és hit kérdéseinél látható. Ha a király, s a közélet szereplői számot vetnek azzal, hogy Isten felé elszámolással tartoznak, s nem tehetnek meg bármit, akkor zsarnokság nem alakulhat ki. Ember embernek nem lesz elnyomója, kihasználója, kizsákmányolója. Az állam – ország, királyság – polgárainak (alattvalóinak)

javára szolgál, segíti őket végső céljukhoz, az üdvösséghez. Ma ez a szempont fel sem merül. Törvények tömegével kívánják a közjót szolgálni, de ez eleve kudarcra van ítélve, hiszen a jogok és kötelezettségek összhangja nélkül, lelkiismeret nélkül, erkölcs nélkül a jog hatástalan. Jogok és kötelezettségek összhangja, erkölcs és jog összetartozása nélkül az emberek között csak nyers harc alakulhat ki.

Szent István akkor elérte, amit szeretett volna. Erős ország, megfelelő alappal, jobbiztonsággal – ez vezetett oda, hogy az idegenek szívesen jöjjenek Magyarországra – határozott védelemmel jó életteret biztosított a benne élőknek. Az Egyház és állam együttműködése a végső cél érdekében az ember tökéletes kiteljesedésének eszköze volt. Szent Istvánt most viszont örökségének bírálatával fogadják el. Ahogy fentebb kifejtettük ma is élhető, érvényes eszméit és eszközeit nem alkalmazzák, sőt épp azzal ellentétesen cselekszenek a politikusok. Ugyanakkor csodálkoznak, hogy a folyamatos változtatások egyre inkább a halál kultúrájához közelítenek. Jobbulás helyett állandó rosszabbodás. A boldogság, elégedettség egyre távolabb kerül, s az esetleges anyagi gyarapodás – bár ez is kétséges – a műszaki fejlődés sem erősíti a biztonság érzetét, az élet minőségét nem emeli. Ma több az elégedetlen, boldogtalan, tévelygő ember, mint valamikor. Az orvostudomány fejlődése ellenére, több a beteg, s egyre újabb betegségek lépnek fel. Mindez nemcsak a testi, hanem a lelki síkon is történik.

Valamikor több mint nyolcvan éve alapította meg Bangha páter: „Beteg az ország, beteg mindenek előtt közélet, nem tartotta tiszteletben nemzeti alkotmányunk fejlődésének folytonosságát, sietett nemzeti intézményeinket külföldi mintáknak és a pillanat divatos előítéleteinek áldozatul hozni.” „Beteg az ország gazdasági, társadalmi, erkölcsi és szellemi élete. Idegeneké lett kereskedelmünk, nagyiparunk, pénzügyünk.” „Bennünket a nemzetközi szabadkőművesség (és háttérhatalom – saját megjegyzésem) bankokrácia az enyészetnek – európai gyarmatnak – szánt.” „A nemzet újjáépítését elsősorban belső megújulással kell kezdeni.” A szavak sajnos még ma is igazak. „A magyar nemzet és Magyarország újjáépítését a kereszténység belső megerősítésével, újjáélesztésével kell kezdenünk.” Ez pedig nem más, mint a visszatérés a valódi és teljes szentistváni alapokhoz. Szent István örökségét ismernünk kell, az ma is, mint mindig időszerű, nem avult el, érvényes. Őt akkor értékeljük helyesen, ismerjük el, követjük, ha szem előtt tartjuk mindazt, amire tanít. Örökségének legdöntőbb mozzanata, hogy Mária Országa vagyunk vallási és jogi értelemben (Mindszenty). Ő nekünk királynőnk, nem hagy el bennünket, de nekünk ki kell tartanunk Mellette. Ez a mi feladatunk, küldetésünk, amit Szent István hagyott ránk.

dr. Bakos Batu

A nagy vörös sárkány

A leányfalui lelkigyakorlat második elmélkedése (2014)

A Szűzanya 1989. május 14-i üzenete a nagy vörös Sárkányról, a marxizmusról, illetve a kommunizmusról szól. A marxizmus szellemiségében fontos elv az, hogy az ember életéből száműzze az Istent. Ez emlékeztet a Biblia első oldalaira, amikor a gonosz azzal kísérte Évát, hogy dehogyan halnak meg, hanem olyanok lesznek, mint az istenek (lásd. Ter.3,4-5). Tehát az ember maga fölött már nem ismer el senkit, vagyis Isten helyébe helyezi magát. Bálványokat csinál. Bálvány lehet az is, ha a társadalom, a közösség a legfontosabb számára, hiszen akkor az kerül Isten helyébe. Az Isten tagadása óriási üldöztetéseket hozott. A kommunizmusnak 105 millió áldozata lett (a II. világháborúnak ennek fele: 50 millió). Igazságtalanul ítélték el az embereket, az Egyház embereit, papokat, püspököket, bíborosokat is. Emlékezzünk csak pl. Mindszenty Bíborosra. A vörös Sárkány tulajdonképpen az Istentagadó marxizmust jelenti, ami fegyverrel, forradalommal, véres háborúkkal terjeszti a hatalmát.

A Jelenések Könyvéből ismerjük a „Napba öltözött Asszony” történetét: „lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból korona. Áldott állapotban volt, gyötrelmeiben és szülési fájdalmában kiáltozott” (Jel 12,1-2). De egy másik jel is láthatóvá vált: „egy nagy vörös sárkány, hét feje volt és tíz szarva, mindegyik fején korona. Farkával lesöpörte az ég csillagainak egyharmadát, és a földre szórta” (Jel 12,3-4).

A Napba öltözött Asszony és a Sátán harcban állnak egymással. És pont erre alakítja meg a Szűzanya a Máriás Papi Mozgalmat, hogy a Gonoszt legyőzze, az ő kis gyermekei által. Olyan szépen mondja az 1989. május 14-e pünkösdi üzenetében: „Ezért hozom létre legkisebb gyermekeim seregét a világ minden táján, és azt kérem tőlük, szenteljék magukat Széplőtelen Szívemnek. Így rávezetem őket arra, hogy hittel, szeretettel, csak Isten dicsőségében éljenek, és gondosan nevelem őket égi kertemben.”

A Gonosz, a nagy vörös Sárkány mire akar rávenni minket? Hogy tagadjuk meg Istent, mert ha megtagadjuk, akkor megszakítjuk Istennel a kapcsolatot, és nem tudunk bejutni a mennyországba. Azt sugalja: ő majd boldoggá tesz bennünket, nincs szükség Istenre, felesleges idővesztés templomba járni, meg imádkozni. A családokat szétzilleszti, és szaporodnak a háborúk. Az I. világháborúban kb. 20 millió halott volt, a II. világháborúban 50 millió, és abból legtöbb a keresztény országokban. Látszik, hogy itt valami történt: és ez a valami a hittagadás. Mélyre tud süllyedni az emberiség, amikor elfordul Istentől. A '90-es évek délvidéki (jugoszláv) háborúja mennyi fájdalmat, rombolást okozott. De a Szűzanya nem hagy el bennünket: „Mindennap megjelenek mélységes imádatokkal Uram trónja előtt, kitárom Széplőtelen Szívem aranykapuját, karjaimban felajánlom gyermekeimet:

»isten Szentháromság, az istentagadás idején bemutatom neked anyai engeszteléseim hódolatát a kicsinyeim révén, akiket minden nap a te nagyobb dicsőségedre nevelek« (1989.06.03.).

Isten nagyobb dicsőségére! Ezért alapította a Szűzanya a Máriás Papi Mozgalmat, hogy Istennek megadjuk a kellő tiszteletet, és hogy az emberiséget visszavezesse az ő Urához, Istenéhez. Mert a Gonosz eltávolította az embereket Istentől. És azt terjeszti az emberek közt, hogy Isten nem létezik: tégy úgy, mintha Isten nem létezne. Szűzanyának a terve pont az ellenkezője: visszavinni mindenkit Istenhez.

Párduchoz hasonló vadállat

1989-től meggyengült a kommunizmus. A kommunizmus átadta a hatalmát azoknak, akiknek ugyanaz a céljuk, csak egy kicsit másként csinálják. A nyertes a „párduchoz hasonló vadállat” lett. Amikor vadállatról beszél a Biblia, mindig arra gondol, hogy az kegyetlen. Tehát a „párduchoz hasonló vadállat” is kegyetlen. Amikor a Napba öltözött Asszony és a vörös Sárkány küzd, akkor azt mondja Szűzanya: „Ebben a félelmetes harcban kiemelkedik a tengerből a sárkány segítségével sietve, a párduchoz hasonló vadállat. Ha vörös sárkány a marxizmus, akkor a fekete vadállat a szabadkőművesség. A sárkány megmutatkozik hatalma erejében, a fekete vadállat viszont homályban ténykedik, elrejtőzik, mindenhová titokban hatol be.” (1989. június 3.)

Fekete, tehát sötét és rejtőzködő, hogy ne tudjuk, hogy kicsoda, honnan jött, honnan származik, kit képvisel. Rejtőzködik. És a kommunizmus átadta a hatalmát '89-ben a szabadkőművességnek. Gobbi atya ekkor azt mondta, hogy karöltve járnak, nagyon jó barátok lettek. Általában a kommunisták áttértek a szabadkőművességhez. A szabadkőművesség olyan, amit a sötétben, homályosan terjesztenek, hogy ne vegyük észre. Tehát van titkolnivalójuk. És ha ez így van, akkor rájöhetünk, hogy honnan fúj a szél. Szűzanya mit is mond, hogy mi is ennek a vadállatnak a célja?

„A fekete vadállat, vagyis a szabadkőművesség célja az alattomos, de szívós harc, hogy a lelkeket eltérítse arról az útról, amelyet az Atya és a Fiú jelölt ki, és a Szentlélek ajándékai világítanak meg. Amíg a vörös sárkány azon munkálkodik, hogy az emberiség ne törődjék Istenével, hogy tagadja meg Őt, és ezért terjeszti az ateizmus (istentelenség) tévedését, addig a szabadkőművesség célja nem az, hogy tagadják meg az Istent, hanem, hogy káromolják Őt. A vadállat azért nyitja ki száját, hogy káromolja Istent, káromolja nevét, az eget és minden lakóját. Legnagyobb káromlása az, hogy megtagadja az egyedül Istennek járó tiszteletet, hogy azt a teremtményeknek, és magának a Sátánnak adja meg” (1989.06.03.).

Sátánimádás is létezik. A Gonosz, tudjuk, azt szeretne volna Jézusnál elérni, hogy az Úr boruljon le előtte és imádjá őt. Ezért mindent odaigért Neki, a világ összes hatalmát, kincsét, mindent, de valóban mindent, egy feltétellel: hogy a Teremtő imádjá a teremtményt. De Jézus keményen visszautasította: „Távozz tőlem sátán”, mert ír a van: Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!

A Gonosz kísértéseinek a lényege, hogy Istentől minél távolabb vigye az embereket, és utána könnyű szerrel az örök kárhozatra taszítsa.

A Sátán másik támadási taktikája egy félremagyarázott „tolerancia”. Tűrjük el a másikat, hogy az „más”. Nem rossz az, csak „más” felkiáltással. Azt mondják, hogy a keresztények legyenek türelmesek a többiek felé, tűrjék el a másként gondolkodókat. De mi van akkor, ha a „másik oldal” nyugodtan káromolja a keresztényeket, minden rosszat mondhatnak, mindenfélét Jézusról, Máriáról, a szentekről, a hívekről? És ha a keresztények valamit szóvá tesznek, működik-e a „tolerancia” visszafelé is? A „többiek” toleránsak lesznek-e a keresztények felé, vagy a tolerancia csak egy irányban működjön? Csak a keresztények legyenek toleránsak? A keresztény legyen toleráns a homoszexuálisokkal is? Fogadja el az életfelfogásukat, mint Isten előtt egyenlő értéket azzal, amit az Egyház és Krisztus tanít, még ha ez ellentmond a keresztén erkölcsnek?

Egyre több országban az abortusz után az eutanáziát is igyekeznek törvényileg elfogadtatni. Mind a kettő emberi élet kioltása! Mennyire vissza lehet élni a tehetetlenség, kiszolgáltatott helyzetével. Ha lehet eutanázia, az idősök közül hányan félnek majd bemenni a kórházba, nehogy aláírassák velük a papírt, és utána jön az eutanázia. Pedig Istennek a joga, hogy meghatározza, hogy ki szülessen meg, és ki, mikor haljon meg. Isten az élet és a halál ura! De a Gonosz a kezébe akarja venni Isten jogait. Ő Isten helyébe akar lépni. Ő akarja megmondani, hogy ez, meg ez nem születhet meg, ez, meg ez megszülethet és ezt az öreget miért ne küldjék a túlvilágra? Említhetjük még az alkoholt, kábítószer stb. A fő célja a szabadkőművesség által a Gonosznak, hogy minden lehető áron megakadályozzák a lelkek üdvösségét, tehát azt, hogy eljussanak a mennyországba, és hogy Krisztus megváltói műve kudarcot valljon. Az tény, hogy meghalt Jézus, de az Ő halála ne legyen semmilyen hatással az emberek üdvösségére.

Isten szabad akarattal teremtett minket, így tartotta jónak. Nekünk ennek tudatában kell nap mint nap döntenünk Isten mellett. Jézus mindenkinek hajlandó megbocsátani, mindenkiért meghalt. A szentmisében úgy mondjuk, hogy „sokakért”. Ez azt jelenti, hogy mindenkinek fel van kínálva az üdvösség, aki elfogadja, az üdvözül, aki visszautasítja (még a halála pillanatában is), az elkárhozik. Benne van a Bibliában. Persze nem én ítélek, hanem a jó Isten. Az utolsó pillanatban is meg lehet térni, Isten az utolsó pillanatban is megbocsáthat.

A szabadkőművesség minden országban, minden hatalomba iparkodik beépülni. Most ezek irányítják a világ politikáját. És ha valamelyik politikus nem ért egyet velük, valami ellenkezőt akar csinálni, annak esetleg „nem sikerül labdába rúgni”... Miért volt az Európai Uniónak annyi baja az új magyar alkotmánnyal? A nem hívő embernek nem könnyű tolerálni a magyar alkotmány első sorát: „Isten, áldd meg a magyart”.

Európában az első alkotmány Izlandban volt, amely még most is érvényben van. A második alkotmány pedig Magyarországon. Szent István király írta. Az a tíz pont, az volt a mi alkotmányunk. Szent István király Máriának ajánlotta az országot. A Szűzanya a mi Égi Királynőnk, az ország Királynője. Aki politikailag is az országot irányíthatta, az a Szűzanya helyett, nevében tette. Így rendelkezett István király, benne volt az alkotmányunkban, tessék elolvasni azt a tíz pontot, amit fiához, Szent Imre herceghez írt. Nagyon pontosan le van írva és ez egy nagyon hatásos alkotmány. És ez a szabadkőművességnek természetes, hogy nem tetszik. Állítólag a magyar Szent koronából is a Szűzanya képét a szabadkőművesség tüntette el, II. József, „kalapos király” idején.

És mi van a tíz parancsolattal? A „párduchoz hasonló vadállatnak” ez egyáltalán nem tetszik: „*A szabadkőművesség ezenfelül minden eszközzel arra törekszik, hogy megakadályozza a lelkek üdvözülését és így meghiúsítsa Krisztus művét, a megváltást. Hogyha az Úr egykor tíz parancsolatban közölte törvényét, a szabadkőművesség most tíz szarvának hatalmával mindenhol olyan törvényt terjeszt, amely szemben áll Isten törvényével*” (1989.06.03.).

Mennyünk csak végig a Tízparancsolaton:

„*Az Úr parancsa ez: 'Más Istened ne legyen rajtam kívül' – a szabadkőművesség hamis bálványokat állít ezzel szembe, amelyek előtt ma sokan imádattal borulnak le*” (1989.06.03.).

Tehát az első parancs azt mondja, hogy csak egy Isten van, és csak ebben az egy Istenben higgyél: az Atya, a Fiú és a Szentlélek Szentháromságban. De a Sátánnak mindig vannak „újításai” és egyéb hazugságai, amik picit változnak, de a lényeg ugyanaz marad. A modern időkben „modern bálványokat” tár az emberek elé: Hamis bálványokat: pénzt, vagyont, élvezeteket, karriert.

Ezen felül terjeszti, hogy mindegy, hogy melyik valláshoz tartozunk. Minden vallás relatív lenne. Így akarja kizárni azt a tényt, hogy „Krisztus az út, élet, igazság”. Csak Rajta keresztül juthatunk az Atyához. Hisszük, hogy minden szentmisében az Úr Jézus közénk jön. Sokan mégsem itt keresik a boldogulásukat, hanem máshol, ahol nincs megoldás, vagy „esetleg” az az út pont a pusztulásba, a kárhozatba visz. Ha tudnák, sokan bűnbánatot tartanának. De nem tudnak róla, be vannak csapva. Gondolják, hogy milyen érdekes például az asztaltáncoltatás,

meg jósnőkhöz járás stb. És így eljutnak a hittagadáshoz! Nehogy ilyeneknek be-
ugorjunk! Mindenkit a hittagadásra akar a Gonosz rávenni, hogy ne az igaz Istent
imádjuk, hanem úgy éljünk, mintha Isten nem létezne. De ha mégis vallásra lenne
valakinek szüksége, akkor a Gonosz iparkodik „ilyen-olyan” szektákhoz csalogatni
az illetőt, ahol lehet szidni a Katolikus Egyházat.

„*A paranccsal, hogy: 'Isten nevét hiába ne vedd', alattomos és ördögi módon
szegül szembe, Istent és Krisztust káromolva. Eljut odáig, hogy méltatlanul áruba
bocsájtja Nevét, szentségtörő filmeket készít életéről és isteni Személyéről.*”

Tehát istenkáromlásról van szó. Szentségtörő filmeket mutatnak be Jézusról.
Istenből gúnyt űznek, szent dolgokat kicsúfolnak, Jézusról olyan dolgokat állítanak,
hogy az embernek a haja égnek áll. A papi méltóságot próbálják lealacsonyítani,
például az elmúlt években próbálták az úgynevezett pedofília ügyeket elővenni.
Nagyítókkal keresték a pedofil papokat, és akire csak bírták, próbálták rásütni,
aztán védekezhetett az illető, ahogy tudott.

Ha a pap vétkezik, azt szoktuk mondani, hogy hétszeresen vétkezik, mert tudja,
hogy mit tehet és mit nem. Már több helyen a papok félnek kisgyermekeket megsi-
mogatni, mert rájuk foghatják, hogy pedofil. Milyen könnyen szórnak rágalmakat.
De mit is mond a törvény? Addig a vádlottat nem szabad bűnösnek nevezni, amíg
be nem bizonyítják bűnösségét. Minden vádlottnak joga van védekezni...

„*A parancsot: 'Megemlékezzél arról, hogy az Úr napját megszenteljed' átala-
kítja (a szabadkőművesség). A vasárnapot hétköznapná, hétvégévé a sport, a ver-
seny, a szórakozásnapjává teszi*” (1989.06.03.).

A vasárnap elveszíti szentségi és a családiasság jellegét. Milyen csábító is a
sport. Miért ne adjunk alkalmat arra, hogy a fiatalok mozogjanak? Vasárnapra te-
gyük a sportot, akkor ráérnek, nincs iskola, nincs munkahely. És a másik, hogy a
fiatalok tudjanak szórakozni. De ne vasárnap délutánra tegyünk a táncmulatságo-
kat. Diszkókat rendeznek. És mikorra teszik? Szombat éjszakára. Aki este elmegy
a diszkóba, az ott van egész éjszaka. Tíz előtt nem igen kezdődik, inkább tizenegy-
kor legtöbb helyen, és hajnalban, reggel ér véget. És reggel holt fáradtan ér haza
a fiatal, akinek már másra nem igen van kedve, csak egy jót aludni. Nincs nagy
lelki ereje a mulatozás után misére menni. Ember legyen a talpán az a fiatal, aki
mégis részt vesz a szentmisén. És utána, amikor felébred, ebédhez ül. Az éjszakai
„buli” után egy komoly családi beszélgetésre aligha alkalmas az idő. Hétköznap
meg a szülők rohannak a munka után. Tehát látszik a cél: elszakítani a fiatalokat
a templomtól (Istentől), elszakítani a családtól. Tehát a két „legbiztosabb ments-
vártól” elszakítani, és akkor már sokkal védtelenebbekké válnak. Vigyázzunk, ez
a veszély ott lappang, ha „nem szenteljük meg a vasárnapot”.

„*A paranccsal: 'Tiszteld Atyádat és anyádat', szembe áll a homoszexualitásig
terjedő együttélés új családmodellje*” (1989.06.03.).

A homoszexuálisok együttéléséből gyermek nem fog születni. Két nőtől nem
fog gyerek születni, két férfitől még kevésbé. És azok fogadjanak gyereket örökbe.
De akkor meg nem a szülők nevelik a gyerekeket. És Isten után kik szeretik leg-
jobban a gyerekeket, ha nem a szülők? Legtöbb esetben mennyit szenved, lelkileg
mennyire sérült maradhat az a gyermek, akít nem a szülők nevelnek. Nélküli
szülői szeretetet! Az ilyen gyermeket gyakran „ide-oda lökdösi az élet”.

„*A 'Ne ölj' paranccsal szemben mindenhol arra törekszik (a szabadkőműves-
ség), hogy törvényesítse a magzatölést, elfogadtassa az önkéntes halálba segítsé-
t, lejárassa az emberi élet értékeinek megbecsülését*” (1989.06.03.).

Vigyázzunk, mert Isten szemében az emberi élet szent a fogamzás pillanatától
a halál beálltáig! Nem arról van szó, hogy „Szavazzuk meg!” Vigyázzunk, kikre
szavazzunk, amikor választunk. És ha a parlament megszavazza, akkor már minden
lelkiismeret furdalás nélkül, minden komolyabb következtetés nélkül bármelyik
magzatot el lehetne távolítani az anyaméhéből, bármelyik tehetetlen öreg
időnap előtt „át lehetne segíteni” az örökkévalóságba? Pedig egyszer majd Isten ítélő-
széke előtt felelni kell mindenkinek tetteiért. Az emberek értékét lejáratták. És
arról nem is akarnak hallani, hogy az öregek szenvedésének önkéntes felajánlása
milyen nagy kegyelmi értéket képvisel.

„*A 'Ne paráználkodik' paranccsal szemben minden formában igazolja, felma-
gasztalja, népszerűsíti a tisztátalanságot, sőt helyesnek tartja a természetellenes
cselekedeteket is*” (1989.06.03.).

Tehát a szabadkőművesség napnál világosabban ellentmond a keresztény er-
kölcnek: tisztán a házasságig és a „házastársi hűségnek”. És annak is, hogy egy
házasság egy nő és egy férfi egy életre szóló elkötelezettsége. És a szabadkőmű-
vesség felmagasztalja a mindenféle tisztátalanságot, a szexet, a pornográfiát, mint
a „szabadság újfajta gyakorlását” (de mi ebben az új, amikor ezek már az ókorban
is léteztek?) És légy toleráns... Türelmi zónát képeznek, ahol a nőcikk megjelen-
hetnek és mutogathatják magukat. Türelmi zóna. Tehát minden áron a „szabadság
újfajta gyakorlatát” terjesztik, és ha valaki tiltakozik ez ellen, azt ellehetetlenítik,
kinevetik, maradinak címkézik, mint aki távol áll a valóságtól.

„*A 'Ne lopj' parancsa ellen úgy dolgozik, hogy terjedjen a lopás, az erőszak, a
kiszajátítás, a rablás*” (1989.06.03.).

A betörő egy bizonyos összeg alatt több országban nem is büntetik. És ha a há-
zigazda jobban megüti a betörőt, fennáll a veszély, hogy még az utóbbi pereli be,
mert „nem méltányosan bánt” vele a házigazda, aki pedig a saját vagyont védte.
Mennyi a lopás, betörés, csalás. Csak aztán ha a betörő üti le a házigazdát, akkor

az már nem üthet vissza, mert hát a tolvaj bácsi ügyesebb volt. Hát mit csináljunk vele. Nem bírta máshogy ellopni a pénzt, le kellett, hogy üsse. És a tolvajlás után a házigazdának mekkora esélye marad, hogy az ellopott pénzt és egyebet vissza is kapja, még ha meg is fogják a tettest?

„A 'Hamis tanúságot ne szólj!' parancsa ellen azzal dolgozik, hogy egyre jobban erősödjön a csalás, a hazugság és a kétértelműség szokása” (1989.06.03.).

Mekkora a rágalmazás, a hazugság! Mintha csak egyesek könyvből olvasnák. Hányszor hallani: „muszáj volt hazudnia”.

„A 'Mások tulajdonát, feleségét ne kívánd!' parancsot azzal kezdi ki, hogy megrontja az ember lelkiismeretét, becsapja értelmét és szívét” (1989.06.03.).

Tehát a „párduchoz hasonló fekete vadállat” terjeszti a szabad szexet, a házastársak szétválását, azt sulykolva, hogy az ember azzal tarthat nemí kapcsolatot, akivel csak akar, mert „hisz mindenki szabad”, és hogy a házasság már elavult dolog. E csábító kísértés közben sok boldog családi élet megy tönkre. Így rontja meg a szabadkőművesség az ember lelkiismeretét. Erre akarja a szabadkőművesség rávenni az embereket, ráadásul titokban, tudni illik, hogy ne vegyük észre. Állandóan azt reklámozzák, hogy mi szabadok vagyunk. És egy ál-szabadság nevében Isten törvényeit rúgják fel.

„Íly módon terelik a lelkeket az Isten törvénye iránti engedetlenség gonosz útjára. A lelkek bűnbe merülve képtelenek befogadni a kegyelem és az isteni élet ajándékát” (1989.06.03.).

Sóti János SJ,

a Máriás Papi Mozgalom magyarországi felelőse

A párduchoz hasonló vadállat és a bárányhoz hasonló vadállat

A leányfalui lelkigyakorlat harmadik elmélkedése (2014)

A párduchoz hasonló vadállat (folytatás)

Az üzenetekből kiténik, hogy a vörös sárkány a kommunizmus, a „párduchoz hasonló fekete vadállat” pedig a szabadkőművesség. A szabadkőművesség istenkáromlásra akarja rávenni az embert. Ezek a szervezetek eszközök a Gonosz kezében. Nem azt jelenti, hogy aki belépett közéjük, az biztosan rossz ember, mert közülük is voltak és vannak jó szándékúak. De, mondjuk, egy vasútállomáson vagyunk: ott sem mindegy, hogy melyik vonatra szállunk fel, mivel azok más-más irányba tartanak. Hasonlóan ehhez nekünk sem mindegy, hogy a Katolikus

Egyházhoz tartozunk-e vagy a szabadkőművességhez. Mondhatják sokan: azok is lehetnek jó emberek. Tudjuk, hogy 33 fokozatuk van. Sokak szerint az alsó fokozatokban levők még nem tudják, mit gondolnak a 33. fokozatban lévők, tehát a legfelsőbb vezetők. Az egész szervezetet homály fedi. „Fekete”, tehát sötét, hogy ne lehessen tudni a szándékukat. A kormányokba beszivárognak, bent vannak, és azon kívül nagyon sok helyen. Ha valaki nem az ő malmukra hajtja a vizet, nagyon ügyesen félreteszik, „esetleg” munka nélkül marad. A karrierizmusa aligha halad előre. Természetesen a papok közé is iparkodnak befurakodni. Többek közt ezért is veszélyes az, ha valamelyik egyházi személy „szép karriert akar befutni”. Mondjuk: szeretne esperes lenni, esetleg prelátus lenni? Talán éppen püspök? Vagy nagyobb plébániát is betölthetne? Biztos, hogy ezeket a tisztségeket valakinek be kell töltenie. Azonban az is biztos, hogy egy nagy kísértési lehetőséget nyújt a Gonosz. Ilyen „kísértési lehetőség” fordult elő a kommunizmus idején a békepapokkal. Ismerős a békepapi mozgalom. A szabadkőművesség is iparkodik beszervezni a papokat, igyekszik befurakodni mindenhova.

A szabadkőművesek Isten törvényeit igyekeznek aláaknázni. Az Egyház tisztán és egyértelműen azt mondja: tartsd meg Isten törvényeit! Jézus világosan kihangsúlyozza, hogy Ő nem azért jött, hogy eltörölje a törvényeket és a prófétákat, hanem azért, hogy beteljesítse azokat. Ma sincs eltörölve a Tízparancsolat. Isten és az Egyház előtt ma is érvényben van. Az nem igaz, hogy idejét múlt, ósdi hagyomány lenne, melyet minden következmények nélkül el lehet dobni. Persze ezt a szabadkőművesség és a kommunizmus igyekszik elhitetni.

Jézus beteljesíteni jött a törvényt, nem eltörölni. A szeretet törvénye a tökéletesség törvénye. Az Egyház tanítja, hogy erényesen éljünk. Sok erény van, például: a hit erénye, a remény erénye, a szeretet erénye, a bölcsesség, a lelki erősség, az igazságosság, a mértékletesség, az alázatosság erénye és így tovább. Az 1989. június 3-ai üzenetből érthető, hogy a szabadkőművesség ezt is keményen támadja. Ezek helyébe a hét főbűnt propagálja, és mindazt, ami eltávolít Istentől. Azzal csábít, hogy okosabbat ad helyette, most már haladó szellemű dolgokra van szükség, nem „ósdi, begyepesedett” erkölcsi normákra. Talán jók voltak ezek valamikor, de most már „túlhaladottak”:

„A hét erénnyel, az isteni és a sarkalatos erényekkel szemben, amelyek az isteni kegyelembe merült élet gyümölcsei, a szabadkőművesség a hét főbűnt terjeszti, amelyek a megrögzötten halálos bűnben töltött élet gyümölcsei. A hittal szembe állítja a kevélységet, a reménnyel a bujaságot, a felebaráti szeretettel a fősვნისეget, az okossággal a haragot, az erősséggel a restséget, az igazsággal az irigységet, a mértékletességgel a torkosságot.” (1989.06.03.)

Vizsgáljuk csak meg ezeket az erényeket párhuzamosan azokkal a főbűnökkel szemben, amelyeket a szabadkőművesség kínálgat.

A hit erénye

Mit ajánl a „párduchoz hasonló fekete vadállat”? A helyett, hogy az ember az isteni kinyilatkoztatást elismerje, és hittel válaszoljon a szerető Istennek, rábízva magát a Mindenhatóra, hagyja, hogy Ő vezesse az életben az örök élet felé, ezzel szemben a szabadkőművesség az emberi értelmet helyezi előtérbe. De hogyan?

Meg kell említenünk, hogy a teológiában is szükséges használni az értelmünket. Egy átlag hívő ember sem nem fanatikus, sem nem fatalista. A szabadkőművesség azonban azt terjeszti – az emberi értelmet előtérbe helyezve –, hogy az ember csak azt fogadja el, amit az értelem, az „ész” felfog. A műszaki fejlettséget, a haladást isteníti. Az a legfontosabb és Isten már másodrangú, tehát nem számít. E befolyás következtében sokan azt hiszik, hogy egyenrangúak, ha nem nagyobbak az Istennél.

Az ésszel azonban nem lehet mindent felfogni, mivel a valóság sokkal nagyobb, mint az emberi elme kapacitása. Istenről, mennyországról, a hitigazságokról mind többet megismerhetünk, állandóan bővílhet a tudásunk, de teljesen nem tudjuk felfogni, mert mi emberek teremtmények vagyunk. Ezért az értelmünk véges, de Isten végtelen. Avilai Nagy Szent Teréz egyszer megpróbálta elmagyarázni a mennyország nagyságát egy példával. Ha egy egyszerű embert, aki nem látott kincseket, nem ismeri azokat, bevezetik egy kincseskamrába, mely teli van szebbnél szebb kincsekkel, ékszerekkel. Aztán megkérdezik tőle, hogy mondja meg, mit látott? Az pedig a csodálkozástól elérékenyülve próbálja elmagyarázni, hogy annyi sok minden csillogó-villogó gyönyörűségeket látott, de hogy mi minden található ott, azt szavakkal nem tudja elmondani. Fogalma sincs, hogy mik azok. Így a mennyország is sokkal több, mint amit mi meg tudunk érteni, fel tudunk fogni.

Vigyázzunk az „arányokkal”. Gyakran szoktam a gyerekektől megkérdezni, hogy ki az okosabb, az ördög vagy te? A válasz legtöbbször az, hogy: „Én, én!” De ez nem így van, mert az ördög is angyal, csak bukott angyal, gonosz angyal, elkárhozott angyal. Tehát sokkal többre képes, mint mi, a testhez kötött emberek.

A szabadkőművesség felhasználja a tudományt az Isten ellenes tervében és cselekedeteiben. A tudomány egy szükséges, önmagában hasznos és jó dolog, de a lényege mindig az kell, hogy legyen, hogy az igazságot kutassa. Ami Istentől származik, az mind igazság, mivel Isten nem tévedhet, és nem csaphat be senkit. És ha a természettörvények is Istentől származnak, és az isteni kinyilatkoztatás is, akkor a kettő nem mondhat egymásnak ellen. Ezt még az első Vatikáni Zsinat hangsúlyozta. Az természetes, ha egy állításellent mond egy másiknak, akkor az

egyik téves. A tudomány célja nem más, mint az igazság keresése, nem pedig egy elméletnek minden áron való igazolása.

Istent próbálják mindenünnen száműzni, vagy szidni, vagyis: Milyen Isten az, aki megengedi ezeket a szörnyűségeket, ami a világban nap mint nap előfordulnak, és nem gátolja meg? Miért nem segít?

Van egy kis anekdota ezzel kapcsolatban. Az egyik ember bement a borbélyhoz, és a borbély nagyon mérgelődött, hogy nincs Isten. Itt van ez a sok szenvedő ember. Ha lenne Isten, akkor törődne velük is és mindenkivel. Gondolkodott ez az ember, hogy mit válaszoljon. Látta, hogy nincs értelme vitatkozni. Kiment. Alighogy kilépett az utcára, meglátott egy torzonborz, hosszúhajó embert, zsíros csúnya, hosszú szakállal. Visszalépett, és mondta: Nos, borbélyuram, nézze csak! Ott van ez az ember. Nincs megborotválva, megnyiratkozva. Mivel nincs megnyiratkozva, ebből az következik, hogy nincs borbély. A borbély elnevette magát, és azt válaszolta, hogy itt van ő, a borbély. Persze hogy van borbély. Hogy lehet ezt letagadni? Mire az ismerőse azt válaszolta: Ha lenne borbély, akkor már rég megnyirta volna. A borbély pedig azt válaszolta: Hogyan nyírnám meg, amikor nem jön be hozzám? Mire az első ember azt mondta: Nos, látja? Hogyan mondhatja azt, hogy a jó Isten segítsen, ha maga nem megy Hozzá, nem folyamodik az Istenhez?

A remény erénye

A remény magába foglalja azt, hogy reménykedem abban, hogy Isten megsegít, van jövőnk, és hogy egyszer bejutunk a mennyországba. Isten, a történelem vezetője vezet bennünket és gondoskodik rólunk. Most sem hagyott el bennünket. Szóval a világ megújul, s vár ránk az örök boldogság. Még ha valakinek az élete reménytelenné válik is, tegyük fel, hogy az orvos bejelenti a súlyos tényt, azt, hogy sajnos rákja van a betegnek, és hogy csak néhány hónapot garantál neki, akkor is megmarad a remény, mert a hívő emberre akkor is az örök élet vár, és van feltámadás. Istenbe akkor is lehet kapaszkodni.

A remény ellen a gonosz a bujaságot, vagyis a szexet isteníti. Az ember élvezze csak az életet! Hogy mi lesz holnap, holnapután, a szabad szexben elmerült egyén alapíthat-e vagy sem családot, azzal ne törődjön. Pillanatnyilag élvezze az életet, és menjen szórakozni. Tegye, ami éppen neki tetszik. És a remény fokozatosan elvész.

A szeretet erénye

Milyen jó, gyönyörű, amikor egymást szeretik az emberek, amikor egymásért áldozatot hoznak. A Gonosz, akinek az eszköze a szabadkőművesség, a

fösvénységet helyezi előtérbe a szeretet helyett. Azt tanítja, hogy magaddal törődj, ne a felebarátoddal. A pénzt istenítsd, hogy minél több legyen belőle. Tehát azon van, hogy a mások iránti szeretet helyett az önzés, az önszeretet növekedjen, ami ellene mond a krisztusi szeretetnek.

Szűzanya gyermekei számára Isten a szeretetet. Az isteni szeretet leginkább a Fiúisten kereszttáldozatában sugárzik. Az igazi emberi szeretet is kilép önmagadból, és az embertársai felé fordul. Igyekszik segíteni rajtuk. Ez lemondással, önuralommal, önfegyelemmel és kereszthordozással jár. De ez a jézusi út nem egyenlő az önzéssel.

Okosság erénye

Az okosság erényében benne van az erkölcsös jó döntés, hogy a lehetőségek közt a legjobb megoldást válassza az ember. Nagyon gyakran tapasztaljuk, amikor az embereket megkérdezzük, hogy mit akar, mit választ? Gyakran a válasz az, hogy ami kényelmesebb, ami által az életet jobban tudják élvezni. Vigyázat, mert nem mindig az a jó, ami a legkönnyebb, és ami a legkényelmesebb! A munkásnak is kényelmesebb lenne tovább aludni, nem menni el dolgozni, de az otthon maradás azzal járna, hogy elveszítené a munkahelyét. Tehát ha van egy picit okosság benne, akkor fölkel és elmegy a munkahelyre és dolgozik. Akkor remélheti a fizetést, amiből a családjá megélhet. A szabadkőművesség az okosság ellen inkább a haragot reklámozza, amely ellenségeskedéshez, megoszláshoz vezet. A filmekben is gyakran az a valaki, aki „oda tud csapni”, aki „oda tud mondani” stb. Pedig nem az erőszak, hanem a türelem, okosság és bölcs megfontolás által jutunk el a helyes döntésekhez.

Lelki erősség erénye

Arról van szó, hogy legyen erőnk a jó mellett kitartani, még akkor is, ha ezért a kitartásért „kapunk is a fejünkre” vagy háttérbe szorítanak. Az apostoloknál a lelki erősség Pünkösöd előtt „gyengélkedett”. Mikor a Szentlélek Úristen leszállt rájuk, erő áramlott beléjük: nem fizikai erő, hanem lelki erő, és így ki mertek állni a tömeg elé. Azelőtt féltek. Ezért bezárkóztak. Akkor pedig bátran kinyitották az ajtót és kiléptek a tömeg elé. Nyíltan megmagyarázták, hogy a Szentlélek Úristen szállt le rájuk. „Tudja meg Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Isten Urrá és Messiássá tette azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek” (ApCsel.2,36). Lehet, hogy ha előtte néhány nappal korábban ezt ki merték volna mondani, a nép meglincselte volna őket. Ötvenkét nappal korábban Pilátus előtt azt skandálta a nép, hogy: „Keresztre vele!”, „Halál reá!”, „Feszítsd meg őt”, tehát Jézus halálát követelték. De Pünkösöd napján az apostolok bátran kiálltak a nép elé. A Lélek a hallgatóságban is működött.

A lelki erősséggel szemben a Gonosz a restséget terjeszti, és hogy féljünk a közvéleménytől is, vagyis attól, hogy jaj, „mit mondanak rólam”. Befolyásolásról van szó, hogy az illetőnek „esetleg”, a sajtóba kerül a neve, „esetleg” rossz híret keltik a média segítségével. Ma már igen gyakori a rágalom. Pedig ha egyszer „valakit befeketítették”, akkor annak a „becsületét nagyon nehéz tisztává mosni”.

Igazságosság erénye

Arról van szó, hogy mindenkinek adjuk meg azt, ami neki jogos. Az igazság ellen a szabadkőművesség az irigységet terjeszti. Irigységből az egyik ember rosszat tesz a másoknak. Az irigység marakodást szít.

Mértékletesség erénye

Aki a mértékletesség erényét tudja gyakorolni az élet minden terén, annak nem árt meg az sem, ami másokat tönkre tesz. Például szabad-e pálinkát inni? Mértékletesen igen. De ha valaki nem tartja be a mértékletességet és leissza magát, az olyan visszataszító, és előbb-utóbb részegeskedéshez vezethet! Szabad-e szórakozni, mondjuk egy lakodalomban? Mértékletesen igen. De ha az egyén nem szab határt, hanem sok éjszakát átmulat, akkor már az álomosság miatt sem tudja a feladatát teljesíteni. Szükséges, hogy mindig ott legyen pozitív ellensúlyként a mértékletesség. Olvasni, tévét nézni, a mértékletesség erényét szem előtt tartva miért ne? Jól tudja az idejét beosztani az, aki a mértékletesség erényét tudja gyakorolni. Van idő az imára, van idő a munkára, a kötelességek elvégzésére. És ha valaki a mértékletesség erényét nem tartja be, akkor könnyen az élete zúllásba torkollik, vagy egyik végletből a másikba esik.

Mértékletesség helyett a torkosságot, az örömök, élvezetek hajhászását kínálja a szabadkőművesség. Hányan úgy gondolkodnak, hogy miért ne, hiszen amikor olyan kellemes az élvezetek hajhászása? És terjed a szórakozás bálványá.

Szent Imre hercegről mondják, hogy ő is részt vett a szórakozásokon, a bál mulatságokban. Azonban egy bizonyos idő múlva egyszer csak azt mondta, hogy most már ebből elég. Lelépett. Így maradt neki ideje imádkozni és kialudni magát. Másnap biztos pihenten ébredt föl és el tudta végezni a kötelességeit.

A szabadkőművesség célja, hogy az embereket elvonja attól – mondja a Szűzanya az 1989.06.03-i üzenetében – hogy Istennek megadják a rászánt időt, a tiszteletet, imádatot, hogy ne tartsák meg a Tízparancsolatot, az erényeket se, hogy a lelkek a bűn sötét rabságába kerüljenek. És ha ezt eléri, akkor a halál után a becsapott lelkek könnyen a pokolba kerülhetnek. A Gonosznak a célja pont az, hogy a pokolba vigye a lelkeket. Ezért mindent megtesz, hogy az emberek lehetőleg mind távolabb kerüljenek Istentől, és mind inkább a bűn rabságába. A bűnt úgy ajánlja,

mint a „szabadság újfajta gyakorlását”. A bűn azonban rombol, hasonlóan, mint például a pálinka. Szabadon meg lehet kóstolni, meg lehet inni, egyszer, kétszer, háromszor, de egyszer csak rászokik az ember, és már nem tudja elkerülni. Ilyen a drog is. A saját anyját is képes megölni a drogos, csak hogy droghoz jusson.

A Szűzanya az ő Szeplőtlen Szívének a biztos menedékét kínálja fel nekünk a fekete vadállat ellen. Vezet, üzeneteivel biztat bennünket, hogy tartsuk csak meg a Tízparancsolatot, meg az Isten többi parancsolatát. És járuljunk a szentségekhez: növekedjék a gyakori szentgyónás, a gyakori szentáldozás. Éljük vele, erősítsük a hitünket!

Bárányhoz hasonló vadállat

Ne feledjük, a Gonosznak a végső terve nem más, mint az Egyház elpusztítása, és ezzel nem viccel. Ezzel a veszéllyel szembe kell néznünk. De Jézus szavai bátorítsanak: „Te Péter vagy. Erre a sziklára építem Egyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta” (Mt.16,18). Tehát az Egyház nem dől meg. Jézus erre a garancia. Amint látjuk, a Szűzanya üzenetei által, hogy a Sátán három felől támadja az Egyházat.

Nyílt hatalommal, üldözéssel a kommunizmus által. Sok-sok papot, híveket, sőt püspököt is bebörtönöztek, koncentrációs táborokba vittek, és az erhurcoltak közül többen vértanúk is lettek.

Titokban támad: a jó látszata alatt akarja becsapni az embereket a szabadkőművesség által. Rá akarja venni az embereket az istenkáromlásra, Isten törvényeinek és az erényes életnek a visszautasítására.

A harmadik – nem elégszik meg mindezzel, a hazugsággal, meg a nyílt üldözéssel hanem – be akar hatolni az Egyház belsejébe.

„Mint Édesanyátok, mindenekelőtt figyelmeztetni kívántalak benneteket arra, amely ma az Egyházat a sok ördögi támadás részéről fenyegeti, és annak elpusztítására törekszik. Ennek végrehajtására emelkedik ki a szárazföldből egy vadállat, amely bárányéhoz hasonló két szarvat visel és a tengerből jövő fekete vadállat segítségére siet” (1989.06.13.).

Az önfelajánló imában is imádkozzuk: „Isten szent templomába behatolt a megszenteltetés”. És miért hatolt be? Azért, hogy ott romboljon. Nem építeni akarja, hanem lerombolni az Egyházat. Ez a végső célja. Az egyik üzenetben mondja a Szűzanya, hogy a Gonosz odadobta neki a kihívás kesztyűjét. Kihívta a Szűzanyát, mondván: te az Egyház Édesanyja vagy, én az Egyházadat megsemmisítem. Elsősorban Jézusé az Egyház, de a Szűzanya is magáénak tartja, meg hát mi is a magunkénak tartjuk az Anyaszentegyházunkat! Mi kicsikék vagyunk az Úr Jézushoz, meg a Szűzanyához képest, de mi is tagjai vagyunk ennek az

Egyháznak. És a Gonosz az Egyházunkat akarja megsemmisíteni. A Gonosz nem akar megalázkodni, pedig nagyon jól tudja, mi vár rá: a végén a biztos vereség. Ennek ellenére akkor is biztos győztesnek akarja kinyilvánítani magát.

Kicsoda is ez a bárány? Maga az Úr Jézus Krisztus. Most pedig a „Bárányhoz hasonló vadállatról” beszélünk... Az üzenet szerint az Úr Jézus Krisztushoz hasonlóvá mutatja magát az a vadállat, de akkor is vadállat, és nem az Úr Jézus. Csak úgy álcázza magát, mintha az Úr Jézus lenne. A gonosz, a Sátán, majmolja a jó Istent. Nem hagyja annyiban, hogy csak kívülről támadja meg az Egyházat. Már a kommunizmus alatt is, a békepapok által próbált az Egyház belsejébe behatolni, kisebb, nagyobb sikerrel. Karrierizmus által, stb. szedte az áldozatokat. Most még jobban be akar hatolni az Egyház belsejébe, hogy azt teljesen lerombolja. Mindenféleképpen rombolást akar csinálni, hogy minél több lelket vigyen az örök kárhoz. Nem Isten az, aki az örök kárhoz akar bárkit is dobni. Csak amikor az ember nem hajlandó Istenről hallani sem, még a halál pillanatában sem, akkor a Gonosz elkapja, mert nem az Istenbe kapaszkodik. A lélek akkor döbben rá a katasztrófára, amikor a Gonosz a szemébe röhög: Most már az enyém vagy az örök kárhoz. Erre a szerencsétlen lélek: De én nem ezt akartam! – de hiába, hisz ekkor már késő. Nem mindegy, hogy földi életünkben élünk-e a szentségek adta lehetőséggel, azokkal a természetfeletti kegyelmekkel, melyek a Mennységekbe segítenek, vagy valaki úgy él, hogy az az életmód a kárhoz vezet.

A Sátán be akar hatolni az Egyházba, és le akarja azt rombolni. Ezt tartalmazza az 1989. június 13-ai üzenet. Elmondja a Szűzanya ebben az üzenetben, hogy a Gonosz hogyan akarja az Egyházat megsemmisíteni. Kiemelkedik a szárazföldből egy vadállat, amely bárányhoz hasonló, két szarvat visel, s a tengerből jövő fekete vadállat segítségére siet. Voltaképpen egy hatalom, egy eszköz, egy szervezet emelkedik ki a Sátán segítségével. Ez még szörnyűbb, mint egy földi vadállat.

A bárány az Ószövetségben mit jelent? Általában áldozatként használták. Feláldozták a nép bűneiért, vagy hálából Istennek. Mit mond Keresztelő Szent János Jézusnak, amikor megkereszteli? Hogy mutatja be a népnek? „Nézzétek, az Isten Báránya. Ő veszi el a világ bűneit.” (Jn 1,29) Tehát áldozati bárány lesz a világ bűneiért. Mi utólag már tudjuk, hogy Jézus a kereszten vált áldozati báránnyá. Ez nekünk most már világos. De az ottani népnek is ezt jelentette, hogy valamilyen áldozat lesz ez a Jézus, aki elveszi a világ bűneit. A világ bűneiért lesz feláldozva. Mert minden évben a főpap áldozatot mutatott be, egy bárányt, amelyet le kellett vágni, föláldozni (nem maradhatott életben) a nép bűnei miatt. Jézus is áldozat lett a világ bűnei miatt. A bárányt ezt jelenti.

„A vadállat két, a bárányéhoz hasonló szarvat visel a fején. Az áldozat szimbólumához szorosan kapcsolódik a papság szimbóluma: a két szarv. A főpap két

szarvval ékesített süveget hordott az Ószövetség idején. Az Egyház püspökei két-szarvú mitrát viselnek papságuk teljességének jeléül. A párduchoz hasonló fekete vadállat a szabadkőművességet jelképezi, a báránnyhoz hasonló kétszarvú vadállat pedig az Egyház belsejébe beszivárgott szabadkőművességet jelzi, vagyis az egyházi szabadkőművességet, amely főként a főpapság tagjai között terjedt el” (1989.06.13.).

Tehát azt kell tudni, hogy a Sátán behatol az Egyház belsejébe. A legfelsőbb részébe: „Amikor Fatimában azt jövendöltem nektek, hogy a Sátán behatol az Egyházba, akkor azt adtam tudotokra, hogy a szabadkőművesség beszivárog az Egyház belsejébe. Ha a szabadkőművességnek szándéka vesztükbe vinni a lelket, rábeszélve őket a hamis istenség kultuszára, akkor az egyházi szabadkőművesség célja Krisztusnak és Egyházának tönkretétele, új bálványt, vagyis hamis Krisztust és hamis Egyházat alkotva” (1989.06.13.).

Hamis Egyházban magába foglalódik a hittagadás, az apostasia. A „hamis Krisztus”, úgy tűnik, mintha egy külön személy lenne, egy emberi „valaki”, vagyis az Antikrisztus.

Ne feledjük, Jézus az út, az igazság, és az élet. Ez ellen megy, ezt akarja a Gonosz – behatolva az Egyház belsejébe – lerombolni. Azt akarja elérni, hogy Jézust ne vegyük útnak, semmiképpen sem az egyedüli útnak a Mennyei Atyához, majd pedig hogy ne ismerjük el azt, hogy ő az igazság és ő az élet. De menjünk csak lépésről lépésre, mind a hármát vizsgáljuk meg. Milyen értelemben út, igazság és élet az Úr Jézus, és a Gonosz milyen értelemben akarja mindezt lerombolni?

Jézus az út

Jézus mondja, hogy Ő az út, amelyik a Mennyei Atyához, a mennyországba vezet. Szent Pál olyan világosan kifejezi: nincs más üdvösség, csak Jézus Krisztusban. Ezt II. János Pál pápa is az egyik enciklopédiájában megismétli. Tehát Jézus Krisztus által jutunk be a mennyországba. Még azok is, akik saját hibájukon kívül esetleg nincsenek megkeresztelve, de lelkiismeretüket követik, és tiszta szívből keresik az igazságot. Isten megadhatja azt a rendkívüli kegyelmet, hogy üdvözüljenek, de azok is Krisztus által, Krisztus halála és feltámadása által valamint az Egyház, a Katolikus Egyház által közvetített kegyelmek által jutnak be a mennyországba. Hogyan, miképpen? Ez egy titok. Majd megtudjuk. De ez nem az üdvösség normális útja. Ezen az úton nagyon veszélyes Jézus nélkül járni, mert Jézus az, aki a mennyországba juttat, vezet minket. Úgy látszik, az Úr még az ember halála előtt valami rendkívüli kegyelmet adhat az embereknek, hogy megtérjenek, de a Gonosz is pont akkor támad kegyetlenül, rendkívüli módon, mert tudja: az utolsó alkalom, hogy elvigye a haldokló lelkét.

Jézus a mi utunk, aki a szentségeken, a szentmisén, az Oltáriszentségben történő találkozásokon keresztül vezet minket a mennyország felé. A szabadkőművesség támadja Jézus jelenlétét az Oltáriszentségben. A szentmise jellegét is le akarja degradálni egy családi vagy baráti összejövetelre, egyfajta „családi lakomára”. Igen, a szentmisének megvan a lakoma jellege is, de attól sokkal több! Erre a lakomára az Úr Jézus jön le. Ő a vendéglátó, és Ő az étel is. Saját Testét, Véréát adja ételül, italul.

Az egyházi szabadkőművesség ápolja a keresztény Katolikus Egyház és a többiek összeolvadását. Az ökumenizmusban mi lesz? Többször hallani az Oltáriszentség körüli nagy válaszcímről: vagy vissza kell térjenek mind az Oltáriszentséghez, az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztushoz, vagy pedig a Katolikus Egyház, hogy „ne sértse meg” emezekhez, hagyja el az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztus imádatát. Az Oltáriszentség elvetése azonban hittagadás lenne.

A végső dolog még hátra van. Amint tudjuk, a helyzet az, hogy Magyarországon a híveknek még a 10 százaléka sem vesz részt a vasárnapi szentmiséken. Így van ez Vajdaságban, Délvidéken is.

Az Oltáriszentség előtti tisztelet, az Istennek kijáró tisztelet ma már kérdéses sokak számára. Annak idején a királyok, a hatalmasságok előtt is térdet hajtottak az emberek. De a Szentségi Jézus előtt úgy térdelünk le, mint Isten előtt! Ezt „nem egy darab kenyér előtt” tesszük, hanem az Oltáriszentségben titokzatosan jelenlévő Jézus előtt. Mert kenyér színe alatt van ott az Oltáriszentség, tehát maga az élő Jézus! Az többé már nem egy közönséges kenyér! És Máriának itt mi a célja? Az ellenkezője, mint ami a szabadkőművességé. Az Ő célja nem kisebb, mint visszavezetni az emberiséget az ő Urához, Istenéhez, Jézus Krisztus által. Tehát igenis Jézus az út, az igazság és az élet. Ezt fogadjuk el. Az Oltáriszentségben jelen lévő Jézust imádjuk, mert Ő e szentség által itt van közöttünk! Szeressük az Úr Jézus Krisztust!

Kik járnak templomba, kik gyónnak és áldoznak? Kik járnak szentségimádásokra? A Mária tisztelő az biztos. Az egyházi szabadkőművesség ezért is próbálja háttérbe szorítani és megszüntetni a Mária tiszteletet. Mert nagyon jól tudja, hogy ha az édesanyától a gyermeket elszakítják, nincs, ki védje.

Mondogatják, terjesztik, hogy minek a szentek tisztelete? Elegendő, ha Istenhez fordul a hívő, és Őt imádja. Közben azt akarják elérni, hogy az emberek Istent mind jobban káromolják, meg hamis isteneket, hamis Krisztust imádjanak.

Még egy dolog. Amikor Jézus felment a mennybe, akkor megjelent az apostoloknak az a két fehérhús férfi: „Galileai férfiak, szólították meg őket, mit álltok égre emelt szemekkel? Ez a Jézus, aki közületek fölment a mennybe, úgy jön el ismét, ahogyan szemetek láttára mennybeszállt” (ApCsel 1,11).

Ezek szerint Jézus megdicsőült állapotban fog visszatérni. Amikor azt mondják, hogy Jézus itt van, vagy amott, akkor először is én azt kérdezném, hogy hogyan néz ki? Olyan, mint egy ember? Élő ember? Akkor az Apostolok Cselekedeteiből vett idézet által aligha lesz az a valódi Jézus Krisztus! Ő dicsőségben fog visszajönni, angyalok kíséretében.

Jézus az igazság

Amit ő kinyilatkoztat, az a legfelsőbb igazság. Tehát van Isten, és egy Istenben három személy van: az Atya, a Fiú és Szentlélek. Az Atya elküldte egyszülött Fiát, Jézus Krisztust, aki emberré lett. Mikor lett Jézus Istenné? Ő mindig, öröktől fogva az volt, az Atyával és a Szentlélekkel együtt. Mint Fiúisten, örökké létezett. Nem a megtestesülés pillanatában lett Istenné, hisz pont akkor lett emberré. A fogantatás pillanatában felvette az emberi természetet. De ő már előtte, az Atyával együtt mindig létezett. A karácsonyi evangélium így hangzik: „Kezdetben volt az Ige, És az Ige Istennél volt, És Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben Istennél” (Jn 1,1-2).

Tehát Jézus az igazság! Isten megmásíthatatlan végső kinyilatkoztatását tartalmazza a Biblia. Hogy hogyan üdvözüljünk, azt a Mennyei Atya Jézusban nyilatkoztatta ki, vagyis azt, hogy mit kell hinnünk, és hogyan kell élnünk, hogy bejussunk a mennyországba. Ezt Jézus nagyon világosan megmondta. És ha úgy élünk, eljutunk a mennyországba. Jézus nem hagyja, hogy elkárhozzunk, ha Ővele élünk, szeretjük Őt, elfogadjuk Őt. Gyarlók vagyunk, de ott van a bűnbocsánat szentsége, ahol bűneink bocsánatot nyernek. Szeresse Őt mindenki, még ha halálos bűnben lenne is és már nincs ideje meggyónni, papot kihívni. Legalább tökéletesen bánja meg a bűneit. Kiáltsa Jézushoz, hogy: „Jézusom, szeretlek, bocsáss meg!” És nem kárhozik el. De ha nem hal meg, akkor meg kell gyónnia, csak utána áldozhat. Azonban ne legyünk „vakmerőek”. Ne mondjuk azt, hogy Jézus úgyis megbocsát! Lehet, hogy pont akkor nem lesz lelkierő, hogy az illető felindítsa a tökéletes bánatot.

„Én vagyok az igazság” – mondja Jézus. És ezt a szabadkőművesség el akarja homályosítani. Azt próbálja elhítenni például, hogy Jézus csodái bizonyára irodalmi műfajok. Vagy egyesek úgy magyarázták például a kenyérszaporítást, hogy Jézus a lelkükre beszélt az embereknek és a gazdagok megszánták a szegényeket, és akkor hoztak nekik elég kenyeret. Azt is belénk próbálják sulykolni, hogy az evangéliumokat nem az apostolok írták, nem az apostoli időkben, nem is Jézus mondta azokat, hanem a középkorban valamikor kitalálták. Mindezek célja a hittagadás előidézése. Mekkora a nyomás, hogy ne higgyünk abban, amit Krisztus mondott, hanem fogadjuk el az „igazság újfajta magyarázatát”. Ez terjed körülötünk. Ne lepődjünk meg.

Jézus az élet

Ő adja az életet: a földit és az örök életet. Ő ajándékozza a kegyelmet, hogy elnyerjük az örök életet, a mennyországot, és azt a lelkierőt, hogy a földi életünket ne tegyük tönkre. Sokan tönkre teszik a bűnös életükkel, és utána sírnak, hogy miért tették tönkre, és hogy nem lehet megjavítani. Nem minden rosszat lehet jóvátenni. Például egy magzat életének a kioltása után nem éleszthető újra a magzat.

A szabadkőművesség a bűnt akarja igazolni, mint a „szabadság újfajta gyakorlását”. A jó dolgot gyakran úgy mutatja be, mint valami rossz, elavult dolgot, a rosszat pedig, mint valami jót. A gyónás is mind ritkább. Erősödik az a vélemény, hogy „fölsleges gyónni”. Akkor ezek szerint halálos bűnben is nyugodtan lehetne áldozni? Csak akkor ez egy szentségtörés. Hányan nem is törődnek a lelkük tisztaságával. Nem érdekli őket, hogy halálos bűn állapotában élnek, mert úgy élnek, mintha a bűn nem létezne.

Azt is halljuk: Isten annyira szeret, hogy úgyis megadja mindenkinek az örök életet, nem kárhozzatunk el, Isten ezt nem akarhatja. Ez egy féligazság! Az igaz, hogy Isten nem akarja, hogy elkárhozzon bárki is, mert Ő mindent megtesz, hogy ez ne következzen be. Még azt is megtette, hogy a saját Fiát áldozta fel értünk a kereszten, a mi bűneinkért. Érted is, hogy nehogy az örök kárhozatra juss, de neked is meg kell tenned egy lépést: bánd meg bűneid: Uram, én is veled akarok lenni, irgalmazz. A jobb latornak megbocsátott az Úr, és most a mennyországban van. Péternek is megbocsátott, neked is megbocsát, ha megbánod a bűneidet. De vigyázz, halálos bűn állapotában, ha meghal valaki, az örök kárhozat vár ránk.

Iparkodjunk mind jobban biztosítani az örök életünket. Ajánlom, hogy tegyünk egy fajta felajánlást, hogy Uram, bármilyen állapotban is vagyok, én akkor is bocsánatot akarok kérni tőled, számítsd majd be a mostani szándékomat a halálom pillanatában is. Hogy ha nem is leszek öntudatomnál, akkor is bocsáss meg nekem. Szűzanya azt akarja, hogy mind jobban biztosítva legyen a lelkünk:

„Szeretetek és hűségetek által az Egyháznak az Isten terve szerinti tökéletes egysége újra fel fog ragyogni teljes fényében. Az egyházi szabadkőművesség sötét erejével szemben, amellyel tönkre akarja tenni Krisztust és Egyházát, odaállítom hűséges papi seregem erős fényét, hogy Krisztust szeresse, hallgassa, kövesse, és Egyházát mindjobban megszeresse, megvédje és megszentelje minden ember. Így ragyog fel a napba öltözött Asszony győzelme és Szeplőtelen Szívem fényes diadala” (1989.06.13.).

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Sóti János SJ,
a Máriás Papi Mozgalom magyarországi felelőse

Templomaink helyzete

Ahogy templomainkban körül járunk, egyre siralmasabbnak tűnik helyzetünk. Évek, évtizedek óta zajlik a Tabernákulumok áthelyezésének különböző módja. Jobb esetben a szentély szélére kerül a középpontból, rosszabb esetben az oldalhajóba, de sajnos olyan is előfordul, amikor kikerül a templomból a Tabernákulum, kikerül a templom légteréből Jézus Krisztus, akiért épült az egész templom. (A templom középpontjába pedig Jézus Krisztus helyett a pap fotelja látható...) Egyre több ilyen helyzettel találkozunk. Számomra a legdöbbenetesebb élményt a Váci Székesegyház és az Esztergomi bazilika jelentette. Mindkét püspöki székhelyen nincs miért térdet hajtani, mert nincs ott Jézus Krisztus az Oltáriszentségben, a templom légterében. Mindkét helyen egy oldalkápolnában őrzik az Oltáriszentséget. Egyes hírek szerint azért, hogy ne zavarja a turistákat. Az nem zavaró, hogy ez zavarja a hívőket, mert nem tudják, hogy kell-e, van-e miért térdet hajtani a templomba érkezéskor? Így most már ugyanúgy besétálhunk a katolikus templomba, mint ahogy az összes protestáns templom esetében tesszük. Ezen a téren már nincs különbség!

Ugyanez történt a Mátraverebély-Szentkút Nemzeti Zarándokhely felújítása kapcsán. A templomot erősen átalakították, hiszen az Oltáriszentség, a szentek Szentje kikerült a templom légteréből. A kereszt a Korpusszal is kikerült a templomból. Az ilyen templomba már nem is érdemes belépni, csak a turistáknak, hiszen nincs kihez imádkozzak, Jézus Krisztus nincs ott valós jelenlétben, csak olyan módon, mint ahogy otthon is van. Nemzeti Zarándokhelyünkön a Lourdesi barlangot a domboldal fái közül lehozták az árus bódék mellé, ahol így biztos, hogy nem lehet meghitten imádkozni a Szűzanyához.

A budapesti Szent István Bazilikában az elmúlt fél évben új rendet vezettek be, a Szent Jobb Kápolnában ma már egyetlen imacsoport sem imádkozhat, hogy ne zavarja a turistákat. Még akkor sem imádkozhatnak ott a hívek, ha a Szent Jobb Kápolna a turisták elől már zárva van, a délutáni, esti órákban.

Célszerűnek látszik ilyen helyeken elindítani valamilyen kérvényt a hely plébánosához, minél több aláírással, hogy Jézus Krisztus kerüljön vissza a középpontba, hiszen ez katolikus hitünk alapja, érte épült a templom!

Istennek hála, egy ellenkező példáról is lehet beszélni. Szeptember 7-én indult el Vácott, a Piarista templomban a folyamatos szentségimádás a hívek részéről (hétfő reggeltől hétfő reggelig). Ez egy nagyon komoly szervezést igénylő tevékenység, hiszen minden hívőtől csak heti egy órát kérnek a szervezők. Tehát a hét minden órájára kell egy-egy embert találni, aki azért az óráért felel. Csodálatos, hogy elindulhatott ez a folyamatos szentségimádás ezen a helyen! Érdekes volt

hallani ezzel kapcsolatban azt a mondatot, hogy most „csak visszakapta a templom az alap funkcióját”, azaz amiért épül egy katolikus templom, Jézus Krisztus őrzésére. Mostantól itt folyamatosan őrzik (nem marad árván a bezárt ajtók möött) és imádják – visszakapta funkcióját a templom!

A teljességhez hozzá tartozik, hogy hazánkban már kilencedik éve van folyamatos szentségimádás, de az a szervezés négy hetes forgóban működik. Amelyik plébánia vállalja az abban való részvételt, az a plébánia azt vállalja, hogy négy hetente ugyanazon a napon reggel hat órától másnap reggel hat óráig folyamatos szentségimádást végez. Csodálatos, hogy most egy olyan hely is létrejött, ahol egy helyen zajlik a folyamatos szentségimádás. Érdekes még tudni azt, hogy Erdélyben Temesváron a (román nyelvű) görök katolikus templomban nyolc éve zajlik ugyanilyen folyamatos szentségimádás, mint ami most indult Vácott.

Jánossy Gábor

Egy eucharisztikus élmény

Százhalombattán jártunk, hogy megismerjük az Oltáriszentség átalakulását.

A Plébános atya szeretettel fogadott minket és részletes tájékoztatást adott az eseményekről. 2014. március 30-án történt, hogy áldoztatás közben egy Ostya leesett a földre. Ezt az Ostyát a plébános atya – az Egyház szokása szerint – egy pohárba öntött vízbe helyezte, hogy annak feloldódása után a templomi virágokra öntsék.

Ebben az esetben azonban a Szentostyának csak egy kis része oldódott fel a vízben, a többi elkezdett pirosan elszíneződni. Ezzel végeztettek egy laboratóriumi vizsgálatot, mely megállapította, hogy ez az anyag ostya – az elszíneződéstől függetlenül.

Az elszíneződés azonban nem állt meg, hanem tovább alakult a vízben, melyet kb. tíz nap múlva desztillált vízre cseréltek a tisztaságra törekvős jegyében. Nagycsütörtökre, április 17-ére – az akkor készült fénykép tanúsága szerint – kis méretben ugyan (kb. 1 cm), de szívre emlékeztető formát öltött az anyag. Ez másnapra, Nagypéntekre sötétebbre váltott. A Szentostya, azaz Oltáriszentség – mert annak kell nevezni, hiszen nem bomlott le az átváltoztatott Ostya – lassan kicsit tovább változott. Május vége felé egy újabb laboratóriumot kértek fel az anyag vizsgálatára, mely a minta megvizsgálása után végül egy hosszabb jegyzőkönyvben mondott véleményt. Megállapították, hogy természetes módon nem magyarázható, hogy egy ostya 55 nap alatt nem oldódott fel vízben, és az sem,

hogy miért alakult át pirosas anyaggá. Továbbiakban megállapítást nyert, hogy nem gomba, vagy bakteriális jellegű burjánzásról van szó. Hamarosan a most éppen alvadt vérdarabkának látszó anyagot újabb laboratóriumi vizsgálat alá vetik, hogy a mai tudomány szerint minél több választ kaphassunk, illetve minél több ilyen-olyan feltételezést ki lehessen zárni. A vizsgálatok lezárultáig hivatalos közlemény természetesen nem születhet erről az Oltáriszentség-átalakulásról.

Számomra a legnagyobb élményt a nagycsütörtöki felvétel jelentette. A nagycsütörtöki fénykép, a szívre emlékeztető forma az a mai látványnál sokkal többet jelentett, legalábbis számomra. Az a tény, hogy pont Nagycsütörtökre változott pont olyanná, amikor Jézus teljes önátadását végezte el mind a szentmise megalapításával, mind pedig önmaga értünk történő felajánlásával a Getszemáni kertben, a szív szándékát fejezte ki, a szívvel van összefüggésben.

Isten szótárból hiányzik a véletlen, ezért az ember keresgéli, hogy miért is történhetett pont most, pont itt ez az átalakulás a leejtett Szentostyával. Az ember csak találgathat. Nyilván nem véletlen, hogy egy leejtett Ostyáról van szó, hiszen a kézbe áldoztatással nagyon sok kis darabka esik le a földre, és érthető, hogy erre figyelmeztetve az utóbbi húsz évben Argentínában, majd Lengyelországban is történt egy-egy leejtett Szentostyával csoda jellegű átalakulás. Egy másik esetleges ok lehet, hogy mindez egy olyan Makovecz-templomban történt, mely „nem csak szakrális” jelekkel, jelképekkel van díszítve – hogy csak a bejárat feletti jelkép rendszert említsem. Ez lehet egy válasz is erre. De ezek mind csak feltételezések. A lényeg, hogy ez a kis átalakulás is figyelmeztessen minket arra, hogy minden szentmisén a pap átváltoztató szavai hatására valóságosan megjelenik Jézus Krisztus a Szentostyában! Ez katolikus hitünk alapja, és egyben egy világot fenntartó erő is azáltal, hogy Jézus nap mint nap újból és újból megjeleni a világ számtalan pontján. Ez az esemény erősítsen bennünket abban, hogy még jobban oda tudjunk figyelni minden szentmisén arra, hogy átváltoztatáskor valóban megjelenik az oltáron Jézus Krisztus, akit nagy tisztelet és hódolat kell(ene), hogy övezzen, az oltáron, és akkor is, amikor a szentáldozásban magunkhoz vesszük.

Adja meg az Isten a szükséges kegyelmeket mindannyiunknak, hogy a szentmisén ezeket hétről hétre egyre mélyebben átélhessük!

Jánossy Gábor

Tudat alatti befolyásoltságunk

Sokminden befolyásol minket. A környezetünk hatásait nem tudjuk teljesen elkerülni. A nyílt, egyértelmű befolyásolások ellen, amikor azok nem tetszenek, igyekszünk kibújni a hatásuk alól. De vannak tudat alatt befolyásoló tényezők, melyek ellen csak a tudatosítás után van esélyünk cselekedni, de akkor is igen nehéz a helyzetünk.

A mai társadalomban sokféle, sokirányú probléma feszül. A felszínes dolgok foglalkoztatják az emberek zömét, a lényeggel, a mélyben húzódo dolgokkal nem igazán akarnak foglalkozni ma már az értelmiségiek sem. Ez is tulajdonképpen egy tudat alatti befolyásoltság eredménye, mely a folyamatos nagy leterheltségünk révén befolyásol minket. A leterheltségünk, rohanásunk miatt nincs időnk semmi igazán lényegesre: Istennel történő beszélgetésre, imára, illetve embertársainkkal történő beszélgetésre. Egyesek azt mondják – és nem alaptalanul –, hogy a sátán egyik profi ténykedése, hogy az időnkot leköti, elrabolja. Nincs időnk, illetve nem juttatunk elég időt a legfontosabbakra. Az időnk a legdrágább, és olyan könnyen megmagyarázzuk, hogy miért kell most mást csinálni – hiszen az nagyon fontos és sürgős. Ebben a kelepcebén vergődök én is, sajnos. Ha ezt felismertük, akkor van esélyünk tenni ellene, bár még így is nagyon nehéz.

Az időprés mellett van más is, mely meggyengíti emberi kapcsolatainkat. Sokszor arra figyelünk fel (aki egyáltalán felfigyel erre), hogy nem is igazán akarunk olyan megjegyzést tenni a házastársam, a rokonom felé, amit tettem, de mégis az jött ki a számon. Nem is igazán tudom, hogy miért, de egyre feszültebb a hangulat közöttünk... Az ilyen dolgok mélyére látni nagyon nehéz, mégis próbálkozzunk meg vele. Lehet, hogy e mögött is fel lehet fedezni a sátáni cselvetést?

Próbáljuk kritikusan szemlélni a mai filmeket, a mai „lazításra” szánt könyveket. Vizsgáljuk meg kellő kritikával, és akkor talán megtalálunk bennük egy-egy jól elhelyezett „aknát”, mely nem véletlenül van pont úgy benne. A mai kor sátáni megnyilvánulásairól nem kell sokat beszélni senkinek, hiszen elég belegondolnunk abba, hogy az Unió miért akar mindig rosszat nekünk. Ennek az az oka, hogy mindig nekik legyen jó (az önzés megnyilvánulása), de ezt nagyon ravaszul, mindenféle szépnek látszó gondolatokkal adják el a jámbor embereknek. Ugyanez történik a média számtalan területén és a filmek, könnyed regények terén is.

Az elmúlt években egy-egy filmszemlén szóba került, hogy kb. 10-15 éve minden amerikai film, majd kicsit későbbtől az egyéb nyugati filmek is tudatosan úgy vannak felépítve, hogy az Istentől eltávolítsanak. Erről pszichológusok gondoskodnak, ebben az ő javaslataikra épít a filmvilág.

Mi vehető ki a filmekből, regényekből?

Több pontot lehet kitapintani, ha figyelmesen vizsgálódunk. Az egyik az Istentől történő eltávolításunk. A filmekbe mindenhol belecsempészik a szófordulatokon, a cselekményeken keresztül, hogy az az érzése legyen a nézőnek (olvasónak), hogy mindent meg tud oldani saját maga, emberi erővel – tehát nincs szükség Istenre. Sok film megnézése után tudat alatt bennünk marad, hogy nincs feltétlen szükségünk Istenre, hiszen emberileg szinte mindent meg lehet oldani. Ez az általános hitgyengülésnek egyik oka!

A másik szempont, mely tapintható (főként férfiak felé irányítva), az az erőszak megnyilvánulása. Olyan módon vannak adott esetben a pozitív dolgok is erőszakhoz társítva, hogy tudat alatt igen sok ember a filmek megnézése után sokkal erőszakosabban közlekedik, sokkal erőszakosabb viselkedése lesz embertársai felé. Nem tudatos ez, elvileg nem akarja, mégis így cselekszik. A menedzser világ ezt még külön magas szintre fejlesztette. Ennek technikáját külön oktatják is.

Az erőszakkal kicsit rokon a harmadik dolog, melyet egyszerűen csak „feminizmusnak” szoktam nevezni, mert ez jól rámutat a lényegre. A filmek képkockái a szövegek tálalása és megfogalmazása tudat alatt arra indítja a hölgyeket, hogy egyre több helyzetben vegyék magukhoz a vezető szerepet. Hiszen a filmekben látszik, hogy milyen ügyesen túl tudnak járni adott esetben a férfiak eszén, adott esetben a családfő helyett is milyen ügyesen lehet irányítaniuk a családot. És tudat alatt így is cselekszenek, bár lehet, hogy gondolkodva nem így tennének sokszor. Ha ezzel találkozik egy családfő, és ezt éveken át folyamatosan tapasztalja, a gyengébb alkatok vagy infarktusba, vagy alkoholizmusba „menekülnek” belső feszültségeik miatt. Ha a férfi ellenáll, mert erős alkat, akkor könnyen önsajnálatba csavarodik a feleség, depressziós lesz.

Végül az ösztönök kiélése felé irányítanak a filmek tudat alatt. Elsősorban a szexuális ösztönök, de rögtön a második helyen az étkezéshez tartozó ösztönök felé terelik az embereket – tudat alatt. „Nekem az a kis élvezet, az a kis finomság jár, megengedhetem magamnak...” gondolják sokan és cselekszenek e szerint, bár lehet, hogy sokszor tudatosan nem így tennének. A filmekből kápiják az ötleteket a szexuális kihágásokra, erkölcstelenségekre is. Ez is nagyrészt tudat alatt munkálkodik férfiakban és nőkben egyaránt. Még a vetített filmek (képkockák sora) világából ismert az a „trükk”, hogy kb. minden századik filmkocka pucér nőt ábrázolt, melyet a vetítés tempójában nem látott meg az ember. A film végén viszont a férfiak zöme igyekezett minél előbb egy nőt találni magának, úgy be voltak gerjedve, és nem tudták, hogy mitől. Tipikus tudat alatti hatás. Azóta ez is továbbfejlődött...

Mindez már a rajzfilmek világánál kezdődik: pl. egérfogó, oroszláncírály stb. A Walt Disney filmek ma már mind negatív irányba terelik a néző gondolatvilágát.

Például a jópofa macska-egér témájú rajzfilmek szép lassan, a folyamatos ölés és újra „feltámadás” után tudat alatt lerombolja az élet értékét, értékelését – a gyilkolás nem is olyan nagy baj, mert úgyis újraéled...

Nézzük meg, hogy Egyházunk tanítása tükrében hogyan is állnak ezek a tudat alatt befolyásoló témák.

Az Istentől történő eltávolításra azt hiszem egyértelmű a válaszuk. Csak az Isten tudja igazán megoldani problémáinkat, de csak akkor, ha hozzá fordulunk alázatos kéréssel, bűnbánatot felébredtve magunkban. Az alázat a ma emberének egyik legnagyobb hiánya...

Az erőszakkal szemben is elég egyértelmű a helyzet, Jézus és a Szűzanya végtelen alázatos, szolgáló szellemisége merőben ellentétes az erőszak bármilyen megnyilvánulásával, és ők a mi igazi példaképeink.

A „feminizmus” dolgaival kapcsolatban Egyházunk a Szűzanya személyét állítja élénk példaképnek, aki alázatban szolgált Jézus mellett, a keresztény szellemiség igazi mélységeinek kibontakozásáért. A családban pedig ha nincs meg a Szentírás szerinti viszony – férj úgy szeresse feleségét, hogy képes legyen meghalni érte, és a feleség engedelmességen a férjének – akkor a család egyensúlya kibillen.

Az ösztönök kiélése – akár szexuális, akár étkezési téren – az önzés tipikus megnyilvánulása, mely a közösséget, az emberi kapcsolatokat bomlasztja. Ennek ellentéte a szeretet parancsának követése, az alázatos lemondás, az önuralom gyakorlása, melyet nem csak Jézus és a Szűzanya, de jellemzően minden komoly szentünk sűrűn gyakorolt. Mindig van miért felajánlani lemondásunkat.

Ha ezeket számba vesszük, akkor láthatjuk, hogy a filmek és regények tudat alatti befolyása – melyet a média is szorgosan erősít, támogat – igen komolyan hat ma a családok egységének megbomlására. Mondhatnánk úgy is, hogy valószínűleg elsődleges okozói ezek annak, hogy ma már statisztikailag is a katolikus házasságok kb. fele válással ér véget. Pedig örök hűséget fogadott mindkét fél annak idején. De a tudat alatti befolyásolás elcsavarja az agyakat és feszültségek, veszedések születnek, melyet ilyen agyi állapotban nem lehet igazán megbékélésre vinni. Csak abban az esetben, ha a tudat alatti befolyásoltságunk ellen tudunk hatékonyan tenni, akkor várható további béke családjainkban. De ezt nagyon nehéz megtenni. Tulajdonképpen még elhinni is nehéz, hogy ilyenek lehetnek okai a sok-sok válásnak. Ezen tudat alatti befolyásolás ellen egyetlen igazi megoldás a TV kikapcsolása, a média hallgatásának, műsorainak megválogatása, a könyvek megválogatása. A lazítás – ahogy az öregek mondják – a bűn melegágya...

A családokban a nő szerepe kulcsfontosságú. A bibliai két szélsőség között számtalan lehetőség van. Éva és Mária is nő volt. Éva által jött az ösbűn,

Mária által a megváltás. Éva Istenné akarta tenni magát, Mária alázatban szolgált egész életében. Mindketten nők voltak, sokmindent meghatároztak, nem csak családjukban...

Nekünk – az ateistákkal szemben – van egy nagy előnyünk, mely feladat is egyben: az Istenbe vetett hit. A hit ápolásával, hitgyakorlati tevékenységünkkel, imáinkkal és áldozat vállalásainkkal hatékonyan tudunk pozitív dolgokat tenni. Ehhez nagy segítséget kaptunk Jézus Krisztus, a Szűzanya, őrangyalunk és a szentek személyeiben. „Csak” használnunk kellene ezt a lehetőségünket!

Isten és a mindenkor Boldogságos Szűz Mária adjon sok erőt, kegyelmet, hogy felismerje, ki-ki az őt érő tudatalatti eltorzulását, hogy tudjunk hatékonyan tenni a szeretetegység visszanyerése érdekében rokon kapcsolatunkban, házasságainkban.

Jánossy Gábor

A Szereteláng, mint a családok megszentelődésének eszköze

A Rómában októberben megrendezett, családokról szóló rendkívüli színódust világszerte hatalmas érdeklődés kísérte. A világi médiumokban megjelent előzetes találgatások és elvárások listája igen hosszú volt, s ezekben elsősorban a progresszívnek nevezett, magukat nem egyszer katolikusnak valló csoportok kaptak lehetőséget a megszólalásra: „Az Egyháznak engedélyeznie kell a válást, idősekről lenne elismernie az életársági viszonyt, tolerálnia kellene az egyneműek közötti kapcsolatokat” stb.

Az ezekben a hetekben megtapasztalt, családokat fenyegető veszély jelenléte nem új keletű; már a múlt század hatvanas éveiben válságba került a hagyományos családesezmény. Ennek oka elsősorban az Istentől és az Egyháztól való elfordulás, melynek része volt az Eucharisztia- és a Mária-tisztelet lanygulása is. Ez utóbbi szinte mindig együtt járt a történelem folyamán. Kanter Károly, az örökimádás eszméjének hazai apostola állapította meg közel egy évszázada: „Amikor gyöngül a Mária-tisztelet, gyöngül az Eucharisztia tisztelete is.” Nem véletlen, hogy a Szűzanya éppen a hatvanas években adta nekünk Szívének Szeretelángját; akkor, amikor először került világszerte válságba a két évezreden át megkérdőjelezhetetlen katolikus tanítás a családi életről.

A Szent Szűz aggódó szavai hallatán nem maradhatunk közömbösek, hiszen akkor olyanok lennénk, mint egy halálos kór sújtotta vidék lakói, akiknek

ugyan rendelkezésükre áll az orvosi segítség és a gyógyszer, de inkább meghalnak, minthogy azt igénybe vegyék. „A családok, ó, a magyar családok – mondja a Szűzanya – szétszórva, s mintha lelkük nem volna halhatatlan, úgy élnek! Én Szeretelángommal fel akarom melegíteni a családi tűzhelyeket, össze akarom tartani a szétszórt családokat. Legyetek minél többen, hogy terjedjen, mint a futótűz. Legyetek áldozatos lelkek minél többen, mert ezáltal sok-sok lélek fog csatlakozni Szeretelángomhoz.”

A Szereteláng-üzenetek egyik fő jellemzője, hogy Mária nem úrnőként vagy a menny királynőjeként, hanem az emberiség és különösen a családok Édesanyjaként mutatkozik be. Szerető, aggódó Anyaként, aki meg akarja menteni minden gyermekét. Ez először nyilvánul meg ilyen erőteljesen a Szent Szűztől származó magánkinyilatkoztatásokban. Anyai mivoltát és a Szereteláng kiadását többször összeköti a Szent Családdal – minden család mintaképével –, amikor az általa kiválasztott személyhez, Erzsébet asszonyhoz szól: „El kell indulni Betlehem sötét, sáros, lármás, fárasztó útján szállást keresni Szeretelángomnak. Kislányom, velem jössz és Szent Józseffel. Szívem Szeretelángja szállást keres. Vedd az én anyai Szívem egész aggodalmát és a szeretetet, mellyel én is megalázva, a sötét bizonytalanságban Szent Józseffel szállást kerestem. Most neked is ezen az úton kell elindulnod, csendben, zokszó és panasz nélkül, megalázottan, félreértetten, kimerülten. Tudom, nehéz ez, de veled van Megváltód! Nekem is ez adott erőt. Szent József kísér, csak kérd Őt! Ő jóságos, csak kérd hathatós pártfogását!”

Jézus szintén utal a Szereteláng-üzenetekben a Szent Családra, példaképpül állítva azt minden család elé: „Ma az Úr Jézus a názáreti hajlékról kezdett beszélni, »mely a család kedves, meleg fészke volt. Tudod, itt készítettem elő Én is lelkemet a nagy áldozatra, a szenvedésekre, melyeket értetek vállaltam. Neked is a családi szentélyben kellett megérlelődöd... A családi szentélyből, igen, csakis innen kell elindulnotok az életre, az élet nehéz küzdelmeire, és ennek összetartó melege az, ahol újra felmelegedhetnek a lelkek a nagy eltévelyedések után. Itt önmagukra találhatnak, és újra Istenhez térnek.«”

Erzsébet asszony élete és a Szereteláng Lelki Napló arról tanúskodik, hogy az Istennel való kiengesztelődés és a megszentelődés közege is elsősorban a család. Ezért a Szereteláng befogadói világszerte az új evangelizáció elkötelezett támogatói azáltal, hogy szeretnék előmozdítani a családokban az együtt-imádkozást, mint a személyes és közösségi megszentelődés módját és eszközét, az Eucharisztia ünneplésében való tevékeny részvételt, valamint az odaadó tiszteletet Szűz Mária Szeplőtelen Szíve iránt, hogy így minden család „szentéllé” válhasson.

A 'Szereteláng Lelki Naplóban' az Úr Jézus egy helyen szülőhöz hasonlítja magát. Közvetlen, szerető hangvételű hasonlattal világítja meg, hogy csak a

megújított imaélet és a szentségek gyakori vétele mentheti meg a családokat: „Ha a szülő új ruhát vesz gyermekének, megköszönteti vele, és lelkére köti, hogy vigyázzon rá, mert nehezen tudta megszerezni. Mennyei Atyám is új ruhát adott a szent keresztségben, a megszentelő kegyelem csodás szépségű ruháját. És ti mégsem vigyáztok rá. Pedig van-e szülő, aki többet szenvedett, mint Én? Azért, hogy a megszentelő kegyelem ruhája újra tisztítható legyen, rendeltem a szentgyónást, és ti mégsem veszitek igénybe. Pedig azért izzadtam vért. Azért koronáztak tövis-sel. Önként feküdtem szent keresztem áldott fájára. A kínok kínját szenvedtem, és utána elrejtőztem jelentéktelen külső alá, szerénységgel, hogy megközelíthető legyek számotokra, és hogy ne féljetek Tőlem. Mint fehér pólyába takart kisgyermek, úgy rejtőztem a Szentostyába. És ha szívetekbe térek, vigyázzatok, ne legyen azon semmi szenny, sem szakadás, sem folt, mert van-e szülő, aki többet szenved gyermeke új ruhája megszerzéséért?... Én az emberi természetet is magamra vettem, és úgy kell Hozzám szólni, csak egyszerű, emberi szavakkal. Nem kell a két lépés illemszabályt betartani... Tehát ne hagyjatok egyedül! Szívem szeretetre és bizalomra vágyik.”

Egy másik helyen az Úr az édesanyákhoz szól, akiknek a Szeretetláng által különleges szerepet szán a családok lelki megújításában és megszentelődésében: „Minden családnya, kik az Én Szívem szerint cselekedtek, munkátok értéke nem kisebb még a legnagyobb papi méltóságra emelt személyek tevékenységénél sem. Értsétek meg ti, édesanyák, azt a fenséges hivatást, melyet reátok bízam! Ti vagytok hivatva benépesíteni az Én Országomat és betölteni a bukott angyalok helyét. Szívetekből, öletekből indul el Anyaszentegyházam minden lépése! Országom úgy növekszik, ahogy ti, édesanyák, munkálkodtok a teremtett lelkek között. Nektek van a legnagyobb és a legfelelősségteljesebb munkátok. Legyetek annak teljes tudatában, hogy a ti kezetekbe adtam azt a munkát, hogy a lelkek sokaságát üdvösségre vezessétek!”

Bátorító, reményt adó szavak ezek, melyek cselekvésre szólítanak! Cselekvésre, mert a családok megújulását nem a színódustól és a papságtól kell várunk! Az Egyház ugyan biztosítja számunkra a kereteket, ám a családi közösségek fennmaradása és megújulása rajtunk, családokon múlik! Mária pedig, mint jóságos Édesanyánk, Szeretetlángja által személyesen segít minket ebben!

Kindelmann Győző

Mária- kegyhelyek

Máriakálnok

Mosonmagyaóvártól keletre – a várostól négy km-re – fekvő búcsújáráhely eredete a XVI. század közepéig nyúlik vissza. Számos forrás volt abban az időben a Mosoni-Duna mentén. A környékeliek és az arra járó idegenek szívesen keresték föl a Kálnok község határában lévő forrást (kutat) üdítő és gyógyító hatású vize miatt. A víz természetes gyógyerejéhez csakhamar természetfeletti erő is járult: sokan meggyógyultak és megtértek a kútnál. A csodás gyógyulások a hagyomány szerint 1553-ban kezdődtek.

A Szentkút első buzgó tisztelője, egy jámbor kálnoki halász, hársfából faragott Mária-szobrot talált a Dunában, ezt a kúthoz vitte, és a szobor védelmére minden oldalról nyitott kis épületet (kápolnát), magának pedig kis kunyhót épített. Később hosszú időn át remeték gondozták a kegyhelyet.

1663-ban gróf Viczay János földesúr nagyobb, díszesebb kápolnát állíttatott az első kápolna helyére, és ezt Sárlos Boldogasszony tiszteletére szentelték föl. Ebben már szentmisét is be lehetett mutatni. A második kápolna idejében élte fénykorát a búcsújáráhely. Évtizedeken át 30-40 község lakói zarándokoltak ide búcsúnapokon, a búcsúsok száma sokszor elérte a tízezret is. A kegyhelyen történt imameghallgatások nagy számát tanúsították azok az emléktárgyak, amelyeknek listáját az 1780. évi egyházlátogatás (Canonica visitatio) alkalmával készítették el. Volt ezek között számos értékes arany és ezüst tárgy, melyek legnagyobb részét II. József korában, felsőbb utasításra elvitték a kápolnából.

1873-ban, a Szentháromság napi búcsú után égve hagyott gyertyáktól tűz keletkezett. Az egész kápolna leégett, csupán a kegyszobor maradt épségben. Elpusztultak a XVIII. századi hivatalos beszolgáltatás után még megmaradt fogadalmi ajándékok, közöttük a gyógyultan távozott betegek mankói is. Még ugyanebben az évben, ősszel elkezdték a harmadik kápolna építését. A hívek és Zalka János győri megyéspüspök adományából újjáépített (jelenlegi) neoromán stílusú kápolnát 1874-ben szentelték fel. Ebből az alkalomból a kegyszobrot is

megújították: Szűz Mária jobb kezébe ezüst kormánypálcát tettek, Máriát és a kis Jézust megkoronázták és díszes ruhába öltöztették.

A Szentkút hosszú ideig nyitottan, a kápolna közepén volt. Egy átalakítás alkalmával a kutat befedték. Vizét jelenleg szivattyú hozza fel a templom külső jobb oldalán, így a búcsúsok könnyen hozzá férhetnek.

A kápolna oltára fölött álló kegyszobor érdekessége, hogy Szűz Máriának természetes haja van.

Máriakálnoknak valamikor túlnyomó részben német lakossága volt (német neve Gahling). Búcsúk alkalmával az összesereglett zarándokoknak német nyelven a kápolna homlokzatán, a torony alján lévő erkélyről, magyarul pedig a kápolnától balra lévő gyepes térségen felállított szószékről prédikáltak. Az 1950-es évekig búcsúkor mindig volt német nyelvű szentbeszéd.

A kegyhely 1874-ben IX. Piusz pápától kapta búcsú kiváltságait. Búcsúnapjai: húsvéthétfő, áldozócsütörtök, pünkösdhétfő, Szentháromság vasárnapja, Sárlos Boldogasszony (július 2.) és a rá következő vasárnap, Nagyboldogasszony, Kisasszony napja és Szűz Mária neve napja.

Jordánszky Elek püspök írta a magyarországi búcsújáró helyeket ismertető könyvében: „A török csapás alatt a Boldogságos Szűz palástja alá menekült a magyar nép, azért van itt annyi kegyhely, mint sehol a világon”. Abban az időben alakult ki a Kálnoki Szűz Mária tisztelete is. Akkor a „maradék magyarok” a Szent Szűzhöz fordultak, az ő segítségét kérték a szomorú időkben. Ha török csapás ma nem is fenyegeti Magyarországot, de a hitetlenség, az elvilágiasodás, az anyagiasság, a liberális fogyasztói szellem és sok más „szellemi csapás” és lelki veszély elől egyedül Szűz Mária palástja alá menekülhetünk, hogy Boldogasszony Anyánk, régi nagy Pátrónánk oltalmát kérjük.

K. D.

Mária kicsinyei

Erdély-i Máriás Mozgalom életéből

A vadállat száma: 666

Kedves fiaim, értsétek most meg égi Édesanyátok, a napba öltözött Asszony (Jel 12, 1) tervét, aki a nagy küzdelemben seregével a gonoszság minden ereje ellen harcol, hogy győzelmet arasson a Szentháromság tökéletes dicsőítésében.

Harcoljatok Velem, kicsi fiaim, **a Sárkány ellen**, amely az egész emberiséget Isten ellen lázítja.

Harcoljatok Velem, kicsi fiaim, **a Fekete Vadállat, a szabadkőművesség ellen**, amely a lelkeket vesztükbe akarja vinni.

Harcoljatok Velem, kicsi fiaim, **a Bárányhoz hasonló Vadállat**, az egyházi élet belsejébe beszivárgott szabadkőművesség **ellen**, amely Krisztust és Egyházát akarja tönkretenni.

Hogy ezt a célt elérje, **új bálványt** akar állítani, vagyis **hamis Krisztust és hamis Egyházat**.

Az egyházi szabadkőművesség parancsokat és hatalmat kap a különböző szabadkőműves páholyoktól és azon dolgozik, hogy titokban mindenkit rávegyen ezekkel a titkos szektákkal való együttműködésre.

Ezért kecsegteti a nagyra törőket a gyors karrier kilátásával, elhalmozza javakkal a pénzéheseket, segíti tagjait, hogy elsőként foglalják el a legfontosabb állásokat, miközben alattomosan, de határozottan kirekeszti mindazokat, akik nem hajlandók tervét támogatni.

A bárányhoz hasonló vadállat az első vadállat színe előtt annak minden hatalmát valóban gyakorolja, a Földet és lakóit az első vadállat imadására kényszeríti. Az egyházi szabadkőművesség egyenesen azt szorgalmazza, hogy a vadállat tiszteletére szobrot állítsanak, és mindenkit kényszerít, hogy e szobrot imádják.

De az Úr szent törvényének **első parancsa** szerint **egyedül az Istent kell imádni**, és egyedül Őneki kell megadni az istentisztelet jeleit. Tehát **Istent fölcseréli egy hatalmas, erős, uralkodó Bálvánnyal**. Olyan hatalmas bálvánnyal, amely halálba juttatja mindazokat, akik nem imádják a vadállat szobrát. Olyan hatalmas és

uralkodó bálvánnyal, amely elrendeli, hogy mindenkinek, kicsinek és nagyak, szabadnak és szolgának jelöljék meg jobb karját vagy homlokát, és senki se adhasson vagy vehessen, ha nem viseli a vadállat jelét, vagyis nevét, vagy nevének számát.

Ez a hatalmas bálvány, amelyet azért alkottak, hogy mindenki imádjá és szolgálja, ahogy nektek előbbi üzeneteimbe már megmondtam, **a hamis Krisztus és a hamis Egyház.**

De mi a neve? A Jelenések könyvének 13. fejezetében ez van leírva: „**Ez a bölcsesség. Akinek van értelme, számítsa ki a vadállat számát, mert embernek neve. A száma: 666. (Hatszázhatvanhat)**”.

Az isteni Bölcsesség fényében megvilágosított emberi értelemmel a 666-os számból sikerül megfejteni egy ember nevét. **Ez az ember, akit a szám jelez, az Antikrisztus.**

Lucifer az óskígyó, az ördög vagy sátán, azvörös sárkány lesz ezekeben az utolsó időkben az Antikrisztus.

Már János apostol is állítja? Mindenki, aki tagadja, hogy Krisztus Isten, az Antikrisztus.

A szobor, vagy a vadállat tiszteletére állított bálvány, amelyet minden embernek imádnia kell, az Antikrisztus. Számítsátok ki most számát, a 666-os számot, hogy megértsétek, miképpen jelenti az ember számát.

A 333-as szám az istenséget nevezi meg.

Lucifer büszkeségében fellázadt Isten ellen, mert Isten fölé akar emelkedni.

A 333 az a szám, amely Isten szent titkát jelöli. Aki Isten fölé akar kerülni, az a 666-os jelet viseli, ezért jelzi ez a szám Lucifernek, a Státánnak nevét, vagyis annak nevét, aki Krisztussal száll szembe – az Antikrisztus.

A 333 egyszer megadva, kimondva, Isten egységének titkát fejezi ki.

A 333 kétszer megadva, imondva, a két természetet, az istenit és az emberit jelzi, amelyek Jézus Krisztus isteni Személyében egyesülnek.

A 333 háromszor megadva, kimondva, a három isteni személy titkát jelzi, vagyis a Szentháromság titkát.

Tehát a 333-as szám egyszer, kétszer és háromszor kimondva kifejezi a katolikus hit főbb igazságait. Ezek:

Isten egysége és Háromsága.

Urunk Jézus Krisztus megtestesülése, szenvedése, halála és feltámadása.

Hogyha a 333 a szám, amely az istenséget jelzi, akkor azt, aki Isten fölé akar kerülni, a 666-os szám jelzi.

A 666-os szám egyszer megadva, tehát eggyel szorozva a 666. évet jelenti.

Ebben a történelmi időszakban **az Antikrisztus az Iszlám jelenségén keresztül mutatkozik**, amely egyenesen tagadja a Szentháromság titkát és Krisztus Urunk istenségét.

Az Iszlám katonai erejével mindehová eljutott, elpusztítva minden őskeresztény közösséget. Betört Európába és csak rendkívüli anyai közbelépésemre történt, amit a Szentatya esdekelt ki, hogy nem sikerült teljesen tönkretennie a kereszténységet.

A 666-os szám kétszer megadva, kettővel szorozva az 1332. évet jelenti.

Ebben a történelmi időszakban **az Antikrisztus gyökeres támadással jelentkezik az Isten Igéjében vetett hit ellen. Filozófusok jelennek meg, akik a tudományok kizárólagos értéket kezdenek tulajdonítani, és később az értelemnek is, ami lassanként oda vezet, hogy az Igazság egyetlen ismertető jele csak az emberi értelem lesz. Megszületnek a nagy filozófiai tévedések, amelyek századokon át mind a mai napig fennállnak!**

Az értelemnek, mint az igazság kizárólagos ismertető jelének tulajdonított **túlzott jelentőség** szükségképpen az Isten Igéjében való hit lerombolásához vezet. A protestáns reformáció nem fogadja el a hagyományt az isteni kinyilatkoztatás forrásaként, **csak a Szentírást** ismeri el annak. De ezt is csak értelemmel magyarázza, és makacsul elveti a katolikus Egyház Tanítóhivatalának tanítását, bár Krisztus bízta arra a **hitletétemény őrzését**. A protestánsok szabadon olvashatják és értelmezhetik a Szentírást saját, egyéni elgondolásuk szerint.

Így teszük tönkre az Isten Igéjébe vetett hitet.

Az **Antikrisztus munkája** ebben a történelmi korszakban az **Egyház megosztása, számos új keresztény felekezet sorozatos alapítása** volt, amelyeket fokozatosan **az Isten Igéjében vetett igaz hit széleskörű elvetésére** vezetett.

A 666 háromszor véve, azaz hárommal szorozva az 1998-as évet fejezi ki !!!

Ebben a történelmi korszakban a **Szabadkőművesség az egyházi szabadkőművesség** segítségével valóra akarja váltani feltett szándékát: bálványt akar alkotni és odaállítani Krisztus és az Egyház helyére. **Hamis Krisztust és Hamis Egyházat. Ezért az első vadállat tiszteletére készül, s a Föld minden lakója által imálandó szobor az Antikrisztus szobra – amely címével és nevével jelöli meg mindazokat, akik venni vagy eladni akarnak.**

Így érkeztek majd el a megtisztulás, a nagy megpróbáltatás és a hitehagyás csúcspontjára. **A hitehagyás akkor már általános lesz, mert majdnem mindenki követi a hamis Krisztust és a hamis Egyházat.** Akkor tárul ki a kapu, hogy megjelenjék az ember, illetve maga az **Antikrisztus!**

Látjátok kedves fiaim, ezért kívántam megvilágosítani a Jelenések könyvének azokat a lapjait, amelyek a ti időtökre vonatkoznak. Hogy felkészüljétek Velem a

nagy harc legfájdalmasabb és legdöntőbb szakaszára, ami égi Édesanyátok és a Gonoszság felszabadult erői közt dúl.

Bátorság! Legyetek erősek, kicsi gyermekeim! A Ti dolgotok ezekben a nehéz esztendőkből az, hogy hűségesek maradjatok Krisztushoz és az Egyházhoz. **Viseljétek el az ellenségeskedést, a küzdelmet és az üldöztetést!** Legyetek értékes tagjai **a kisdéd nyájának**, amelynek **feladata**, hogy **harcoljon és végül győzön az Antikrisztus hatalmas ereje fölött!**

Nevellek, megvédelek és megáldalak mindnyájatokat!

(Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1989. 06. 17.)

Itt kell megmutatkoznia a szentek állhatatosságának

Tekintsetek ma Reám, égi Édesanyátokra. **A napba öltözött Asszony vagyok! Égi vezérek vagyok!**

Tekintsetek reám a tisztulás, a hitehagyás és a nagy szorongatás idején, mint a biztos remény és a vigasztalás jelére. Elérkezett az az idő, amikor a **Sárkány**, a földből jövő **Vadállat** és a tengerből kiemelkedő **Vadállat** harcba száll Velem és legnagyobb hódításait teszi. Ez az az idő, amikor Isten nélküli társadalmat alakítanak ki, és az egész emberiséget arra vezetik, hogy Isten nélkül éljen.

Ez az az idő, amikor a Sátán és az ördögi erők egyre több ember által imádtatják magukat, és így mind szélesebb körben terjed a szekták és a fekete misék sátáni kultusza. Ez az az idő, amikor olyan bálványt alkotnak, amely az igaz Isten és az igaz Egyház helyére tör. És ez a bálvány a hamis Krisztus és a hamis Egyház. Ez az az idő, amikor mindazokat, akik ezt a bálványt követik, megjelölik homlokukon és karjukon. **Ez az az idő, amikor a Bárány hűséges követőit félre állítják, üldözik, bebörtönzik, megölik!...**

Itt kell megmutatkoznia a szentek állhatatosságának.

Itt kell megmutatkoznia azok állhatatosságának, akik az Úrhoz tartoznak, megtartják parancsait és hűségesek maradnak Krisztushoz.

Itt kell megmutatkoznia azok állhatatosságának, akiket üldöznek, vértanúságra visznek. Mert boldogok, akik az Úrban hunynak el, megpihennek fáradalmaik után, és mindaz a jó, amit tette, követi őket.

Itt kell megmutatkoznia azok állhatatosságának, **akik nem imádják a vadállatot és nem engedik, hogy megjelöljék őket** ördögi nevével.

Azok viszont, akik imádják a vadállatot és szobrát, megkapják jelét homlokukra és karjukra, kiisszák Isten haragjának borát, amelyet a rettenetes büntetés

kelyhébe öntenek. A Báránynak és szent angyalainak jelenlétében kénköves tűzben gyötrődnek.

Itt kell megmutatkoznia azok állhatatosságának, akiknek homlokára van írva a Bárány neve és Atyja neve, mert nem árulták el Istenüket, beszédükben nem volt hazugság és követik a Bárányt, bárhová megy.

Itt kell megmutatkoznia minden gyermekem állhatatosságának, akiket arra hívok, hogy Szeplőtelen Szívemnek szenteljék magukat, hogy **Velem legyenek a harcnak és Babilon bukásának döntő pillanatában**, amikor leszüretelik a Föld szőlőjét, amikor a fürtöket bedobják a szőlőprés kádjába, ami **Isten nagy büntetését** jelképezi.

Ezért szólítalak fel ma benneteket, tekintsetek Rám, égi Édesanyátokra, hogy fényem megvilágítson, Szeplőtelen Szívem magába zárjon, anyai szeretetem megtartsa benneteket ezekben az időkben, hogy az **állhatosság bátor tanúi legyetek** az Egyház és az egész emberiség számára.

(Szűzanya üzenete Gobbi atyán keresztül, 1989. 08. 15)

A homlokra és karra nyomott jel

Ti kisdéd Édesanyátok kicsi gyermekei vagytok. **Enyéim, győzelmes tervem támpontjai vagytok!** A tisztaságnak, a szeretetnek és alázatnak értékes koszorúját alkotjátok a bölcső körül, amelybe engem helyeztek. Engedjétek, hogy tápláljalak, neveljelek, engedjétek engedelmesen, hogy vezesselek benneteket. Engedjétek, hogy anyai pecsétemmel megjelöljelek.

Ez az az idő, amikor a Krisztussal szembenállók követőit karjukon és homlokukon megjelölik!

A homlokon és a karon lévő jel a teljes függést fejezi ki azoktól, akiktől a jel származik! A jel, Krisztus ellenségére, vagyis az Antikrisztusra utal. Emberre nyomott jele kifejezi, hogy a megjelölt személy teljesen annak csapatához tartozik, aki ellensége Krisztusnak, és harcol az Ő isteni uralma ellen.

A jelet a homlokra és a karra nyomják. – A homlok az értelemre utal, mert az agy az emberi elme székhelye. – A kar az emberi tevékenységet jelenti, mert az ember kezével munkálkodik és dolgozik. Ezért jelölik meg az ember értelmét és akaratát az Antikrisztus jelével.

Aki engedi, hogy homlokán megjelöljék azt ráveszik, hogy fogadja el a napjainkban egyre terjedő és hirdetett istentagadás tanát, Isten törvényének elvetését – az istentelenséget (ateizmust). Így arra készítetik, hogy kövesse a ma divatos

A r ó z s a f ü z é r

eszmeáramlatokat, és terjesszen mindenféle tévedést. Aki engedi, hogy karján megjelöljék, arra kényszerül, hogy önállóan és Istentől függetlenül tevékenykedjék, igyekezetét csak az anyagi és a földi jólétre állítsa be.

Ezzel kivonja cselekedeteit az Atya tervéből, aki pedig meg akarja világítani, és fenn akarja tartani őt isteni Gondviselésével. Kivonja a Fiú szeretetéből, aki az emberi fáradozást megváltásának értékes eszközévé teszi. Kivonja a Szentlélek hatalmából, aki mindenhol a teremtmények belső megújítására törekszik.

Akit karján jelölnek meg, az csak önmagáért dolgozik, anyagi javakat gyűjt, a pénzt isteníti és áldozata lesz a materializmusnak. Akit karján jelölnek meg, az csak saját érzékei kielégítésére törekszik, keresi a jólétet és kedvetlenséget. Keresi minden szenvedélyének, elsősorban tisztátalan kívánságainak kielégítését – így válik a gyönyörhajhász (hedonizmus) áldozatává. Akit karján jelölnek meg, saját énjét teszi minden tevékenysége középpontjává. A többi embert használati tárgynak tekint, saját hasznára zsákmányolja ki őket. Így lesz a féktelen önzés és a szeretetlenség áldozatává.

Hogyha Ellenfelem minden követőjét megjelöli pecsétjével, akkor elérkezett az idő, hogy Én, égi Vezetérek is megjelöljem anyai pecsétemmel mindazokat, akik Szeplőtelen Szívemnek szentelték magukat, és seregemet képezik! Homlokotokra nyomom pecsétemet Fiam, Jézus keresztségének legszentebb jelével. Így nyitom meg az emberi értelmet Jézus isteni igéjének befogadására, hogy azt megszeresse, és aszerint éljen. Arra vezetek, hogy tökéletesen rábizzátok magatokat Jézusra, aki kinyilatkoztatta nektek magát – és Én ma a hit bátor tanúságtévőivé teszek benneteket.

Homlokukon a káromlás pecsétjével megjelöltekkel szembeállítom Jézus Krisztus keresztségével megjelölt fiaimat. Minden cselekedeteket a Szentháromság tökéletes megdicsőítésére irányítom. Ezért nyomom homlokotokra pecsétemet, amely az Atya, a Fiú és a Szentlélek jele!

Az Atya jelével megjelölve emberi tevékenységek tökéletes összhangba kerül az isteni Gondviselés tervével, amely most is mindent javatokra rendez el. A Fiú jelével megjelölve, minden tevékenységek mélységesen belesimul az isteni megváltás szent titkába. A Szentlélek jelével megjelölten minden cselekedeteket a megszentelődésre irányul, amely mindenhol hatalmas tűzként lángol fel, hogy alapjában újítsa meg az egész világot.

Kedves Fiaim! Ezen a napon, amikor szeretettel veszitek körül bölcsőmet, és égi Édesanyátok földi születését ünneplitek, engedjétek mindannyian, hogy megjelöljelek benneteket anyai pecsétemmel homlokotokon és karotokon!

(Szűzanya üzenet Gobbí atyán keresztül, 1989. 09. 08)

Adventi elmélkedés

Fr. Stanko Čosić

Újra az év kedves időszakában, adventben vagyunk, Karácsonyra készülünk. Ez az az idő, amikor egyesülünk a múlttal, a jellel és a jövővel. A múlttal, mert Krisztus első eljövételére emlékezünk, amikor megnyitotta számunkra az üdvösség ajtaját, az ajtót, amelyet a bűn bezárt. A jövővel, mert Krisztus második eljövételére tekintünk, amely annak az ajándéknak beteljesülése lesz, amelyre most éberrel várunk. És a jellel, mert örömmel kiálthatjuk: „Eljön az Úr!”, abban a feszültségben élve meg a jelent, hogy megszerezte számunkra az üdvösséget, és biztosan eljön. Ezért ez az idő a keresztyének odafordulása a Krisztusban megígért örök felé, amely értelmet ad a jelen időszaknak, és az örökkévalóság tapasztalatává alakítja. Azért olyan értékes ez az idő, mert az örökkévalóság lehetőségének megéléseként adatott számunkra. Ezért nem az az elvesztegetett idő, amelyben elmulasztottunk megtenni valamit, hanem az, amikor nem voltunk tudatában az idők teljességének. Ezért adventben újra lehetőségünk van a felébredésre, a szem megnyílására, a mindennapok örömeire. A keresztyén a remény embere, aki a remény, a hit és a szeretet útját járja.

Tehát, mit teszünk mi keresztyének adventben? Türelmetlenül várunk! Virrasztunk, remélünk, szent félelemmel és reménnyel várunk. Olyan Valakit várunk, akiről nem tudjuk, mikor érkezik, de biztosak vagyunk abban, hogy el fog jönni. Ezért fontos szüntelenül a messzeségbe tekinteni, ahonnan az eljövendőt várjuk. Így az, Akit várunk nem csak várt, hanem óhajtott, vágyott személy, az, Akit a szívem remél. Tehát adventben nem a közömbös várakozásról van szó, mert az, Akit várunk nem engedi, hogy közömbösek maradjunk. Tevékeny várakozásról van szó. A keresztyén nem ölbe tett kézzel ül, hanem feláll, függő tekintettel sóvárogva várja a mielőbbi találkozást az Eljövendővel. Az Úr eljövételére való várakozás jól kifejezhető a gyermek képével, aki sóvárogva várja édesanyját, állandóan nyitogatva az ajtót kikukucskál azt kérdezve, vajon az ajtóban van-e már?! Nem elégszik meg a várakozással. Sürgetni szeretné az érkezést, ezért kinyitja az ajtót, kikukucskál, hívogatja. A gyermek már a várakozásban is megéli

édesanyja szeretetét és a vele való közösséget. Biztos benne, hogy el fog jönni, örömmel várja és kész eléje sietni, a karjaiba rohanni, a találkozás miatti türelmetlen örömben. Továbbá a gyermek, aki édesanyjára vár nem fog okot adni anyja feddésére: rendet tesz a szobájában, hogy lehetőséget se adjon a szemráhányásra, amely kisebbiténé a találkozás örömét. És akkor is, ha tudja, hogy dorgálást kap a csintalansága miatt, amelyet nem tud elrejtteni, gyermek örömmel várja édesanyja érkezését (A. Crnčević: A liturgia forrásánál).

Kedves testvérek, éber és örömteli várakozásban élünk és akkor már most is Krisztus jelenlétében élünk. 2000 évvel ezelőtt megszületett ugyan az Úr, de most hadd szülessen meg a szívünkben, mindennap lépjen be életünkbe, hogy az új élet, az Örömhír hírnökeivé tehessen bennünket. Türelmetlenül várjuk a végső találkozást Vele, amikor majd lelkesen mondhatjuk: „végre színről-színre találkozom Veled.”

Medjugorje, 2013. 12. 02.

Szűz Mária, te, aki boldog vagy, mert hittél mindabban, amit az Úr mondott neked, imádkozz ki számunkra olyan hitet és bizalmat az Úrban, amely lehetővé teszi számunkra, hogy erősek tudjunk maradni a hitben. Szeretnénk megnyílni szeplőtelen édesanyjai szívednek, hogy a te szíveddel hihessünk és bízhassunk az Úrban.

Könyörögj ki számunkra olyan erős hitet, amellyel minden rossz erőt és bűnt legyőzhetünk és megmaradhatunk az Úr útján. Imádkozd ki számunkra Te, menyeyei Édesanyánk, az erős hitet, hogy senki és semmi ne szakíthasson el bennünket Krisztus szeretetétől.

Te, Szűzanyánk, aki hozzánk hasonlóan éltél és mindvégig az Úr mellett maradtál, add, hogy mi is minden kísértés és szenvedés ellenére mindig az Úr mellett maradjunk. Ámen.

(fra Ljubo Kurtović, fordította: Sarnyai Andrea)